

Phạm Lệ An

SANDBANKS

Chương 1

-Quỳnh ơi, cái bật lửa để ở đâu?

Đang thả hồn theo những con sóng rì rào ngoài khơi, chợt tiếng gọi của Quỳnh kéo tôi ra khỏi cơn mộng. Tôi quay lại, mấy nhỏ em đang xúm lại bên cái bếp than chuẩn bị nhóm lửa. Tôi đưa một bàn tay lên miệng:

-Thôi chết, tối qua loay hoay chị lại quên lấy theo rồi...

Nhỏ Quý nhăn mặt:

-Giao cho bà có bao nhiêu đó mà cũng quên, rồi bây giờ làm sao mà nhóm lửa?

Thằng Quang nhìn xung quanh:

-Hay là Quỳnh thử đi hỏi mượn mấy người bên cạnh coi họ có không?

Nhỏ Quỳ tán đồng:

-Ừ, phải đó, chứ chẳng lẽ mình phải nhịn đói hay ăn thịt sống sao?

Tôi nhìn Quang ngần ngừ:

-Quang là con trai, hay Quang đi hỏi mượn giùm chị đi?

Quang còn chưa kịp trả lời tôi thì nhỏ Quý đã cướp lời:

-Không được, là Quỳnh quên thì bây giờ Quỳnh phải đi mượn...

Tôi thở ra, trong mấy chị em, nhỏ Quí là danh đá nhất. Tôi biết nó muốn phạt tôi cái tội đãng trí hay quên đây mà. Bản tính bướng bỉnh nổi lên, tôi vừa nói vừa bước đi:

-Hỏi thì hỏi chứ sợ gì ai...

Nhỏ em út tên Quân chắc thấy tội nghiệp tôi nên chạy theo:

-Đề Quân đi với Quỳnh...

Có lẽ chẳng gia đình nào có cái lối xưng hô kỳ lạ như mấy chị em trong gia đình tôi. Tôi là chị lớn nhất nhà, vậy mà không hiểu tại sao mấy đứa em tôi chẳng bao giờ gọi tôi bằng chị. Tất cả đều gọi tôi bằng tên và xưng tên với tôi, dù rằng tôi luôn xưng chị với tụi nó. Người lạ đến chơi, nghe chúng tôi gọi nhau, đồ ai biết được ai là chị ai là em. Ba mẹ tôi có bảy đứa con, tôi lớn nhất, sau tôi là bốn đứa em gái. Rồi mới tới thằng Quang. Có lẽ định kiếm thêm một đứa con trai cho nên khi Quang được năm tuổi mẹ tôi lại sanh thêm Quân. Tức mình vì lại là con gái nên ba tôi đặt luôn cho đứa con gái út cái tên định đặt cho đứa con trai thứ hai. Rồi quyết định khóa sổ, không thêm sanh nữa. Chúng tôi mỗi đứa cách nhau đều đều hai tuổi. Duy chỉ có Quân là cách Quang đến năm tuổi, cho nên Quân nhỏ hơn tôi đến mười bốn tuổi. Năm nay nó mới có mười một tuổi trong khi tôi đã hai mươi lăm.

Mùa Hè năm nay trời thật nóng. Ông bạn của ba tôi lại vừa giới thiệu một cái bãi tắm tên gọi là Sandbanks mà ông ta đã xuýt xoa khen không tiếc lời. Vì vậy hôm nay gia đình chúng tôi tổ chức một ngày picnic ở đây. Ông ta nói chỉ phải tới cách Montreal hơi xa, đến bốn tiếng lái xe về hướng Tây, nhưng mà bảo đảm đến rồi sẽ không thấy uổng công, bãi cát ở đó đẹp như ở Cuba vậy.

Mà thật, lúc sáng khi mới đến, tôi đã phải lặng người vì vẻ đẹp của nó. Ông bạn của ba tôi đã không quá lời khi so sánh nó với Cuba. Thật đúng với cái tên gọi của nó. Bãi cát vừa trắng, vừa mịn chạy dài mút mắt. Nước thì trong

xanh nhìn không thấy bờ bên kia. Và những con sóng lẫn tẩn vỗ nhẹ nhẹ tạo cho người ta cảm giác như sóng biển rì rào. Chỉ tiếc một điều là nước không phải là nước mặn mà thôi.

Trên bờ, phía sau bãi cát trắng là một rừng cây, mà với óc tưởng tượng phong phú của tôi. Tôi vẫn ví nó với những cây dương trên bờ biển Nha Trang, nơi tôi đã từng đi qua từ những ngày xưa còn bé. Người ta đặt những chiếc bàn picnic dưới mấy tàn cây này.

Tôi và Quân đi dọc theo bãi cát. Chưa tới giờ ăn trưa nên trên những chiếc bàn picnic chỉ có đồ đạc chứ không thấy người. Có lẽ mọi người đang ngâm mình dưới nước, hoặc đang nằm phơi nắng trên bãi cát. Người bản xứ ở đây ăn uống rất đơn giản chứ không phải như người mình cho nên họ không phải đem nhiều đồ và không mất nhiều thì giờ để sửa soạn. Tối qua tôi nhìn thấy mấy nhỏ em thiếu điều dọn luôn cái nhà bếp để mang theo mà ngán ngẫm. Đã đi được một đoạn khá xa mà tôi vẫn chưa tìm được một người nào để hỏi mượn cái bật lửa. Nhỏ Quân chợt kéo tay tôi chỉ về phía một cái bàn nằm khuất sau mấy gốc cây to:

-Nhìn kia, Quỳnh có thấy cái ông đang đứng hút thuốc ở đằng kia không? Ông hút thuốc thì thế nào ông cũng có bật lửa. Hay Quỳnh lại hỏi ông đi... Tôi nhìn theo hướng tay Quân chỉ. Thật vậy, tôi không chỉ nhìn thấy người đàn ông đang hút thuốc mà còn nhìn thấy ít nhất là vài người nữa, đàn ông có, đàn bà có đang loay hoay bên hai cái bàn kê gần nhau ở phía đằng sau ông ta. Hình như họ là người Á đông. Tôi ngại ngần:

-Hay Quân hỏi giùm chị đi...

Quân rùn vai:

-Thôi, Quân đi với Quỳnh thì được, nhưng Quân không dám hỏi đâu...

Tôi mím môi kéo Quân đi về phía người đàn ông đang hút thuốc, trong đầu đang định không biết nên hỏi ông ta bằng tiếng gì, có lẽ ông ta không phải là

người Việt đâu. Người đàn ông đã nhìn thấy tôi và Quân đang đi về phía ông ta. Tôi nghe tiếng Quân thì thầm:

-Là người Việt đó, Quỳnh ơi...

Tôi định hỏi sao Quân biết nhưng đã không kịp rồi, chúng tôi đã đứng trước mặt người đàn ông. Tôi mở lời một cách khó khăn, và có lẽ vì tin lời Quân nên tôi nói bằng tiếng Việt:

-Xin lỗi... chú có thể cho tụi cháu mượn cái bật lửa được không?

Người đàn ông chưa kịp trả lời thì tôi nghe có một giọng cười lớn từ phía sau, rồi một người đàn ông khác xuất hiện. Ông ta nói lớn, giọng như chế nhạo:

-Quê quá, già đến nỗi bị người ta gọi bằng chú rồi kìa...

Tôi hơi ái ngại nhìn người đàn ông vừa bị tôi gọi bằng chú. Thật ra ông ta không già lắm, có lẽ chưa đến bốn mươi. Dưới cái nhìn đầu tiên của tôi, ông ta là một người khá đẹp trai, lịch lãm và có vẻ từng trải. Đây là mẫu người dễ chinh phục được cảm tình của phụ nữ ngay sau lần đầu tiên gặp mặt.

Không hiểu tại sao chị em tôi có thói quen hay gọi những người đàn ông lớn hơn bằng chú, có lẽ vì ba tôi còn trẻ quá.

Ông ta có vẻ hơi ngượng, quay sang trừng mắt với người bạn rồi lấy ra một cái bật lửa bằng nhựa màu đỏ từ túi quần đưa cho tôi, miệng mỉm cười:

-Tặng cho cô luôn, không cần trả...

Giọng nói trầm ấm kèm theo nụ cười thật tươi khiến tôi chợt có cảm tình. Và tự dưng tôi muốn đứng về phía ông ta để chọc quê người bạn mà tôi cho là hơi bất lịch sự kia. Cho nên tôi cũng mỉm cười thật tươi và nói:

-Cảm ơn... anh...

Tôi kéo dài chữ anh, cố tình cho người đàn ông kia nghe rõ. Trước khi cùng nhỏ Quân quay lưng bước đi, tôi còn nhìn thấy ánh mắt mở lớn ngạc nhiên của hai người đàn ông và nghe người kia nói lớn:

-Chị Đào ơi, ra mà xem anh Duy của chị đang...

Tôi kéo Quân đi thật nhanh vì tôi không muốn nghe hết câu nói của người nọ. Tôi vốn không thích những người đàn ông nói nhiều, và lại càng ghét những người hay đem người khác ra làm trò đùa như người đàn ông kia. Nhưng cũng nhờ câu nói sau cùng của ông ấy mà tôi biết rằng người đã tặng tôi cái bật lửa tên Duy, cũng như chị Đào nào đó có lẽ là vợ hay bạn gái của ông ta. Tôi lắc đầu không hiểu tại sao mình lại để ý đến chuyện của người lạ kia làm gì. Cũng may ông ta không bắt tôi phải đem trả cái bật lửa, chỉ nghĩ đến việc phải gặp lại người đàn ông bất lịch sự kia lần nữa là đã thấy ngán rồi.

Buổi trưa, khi thả bộ dọc theo bãi cát, tôi lại bắt gặp người đàn ông tên Duy một lần nữa, ông ta đi cùng với một người đàn bà khá đẹp nhưng điệu bộ hơi đồng đánh. Tôi cố tình tránh mặt cho nên ông ta không nhìn thấy tôi, và tôi thật ngạc nhiên khi nghe tim mình hồi hộp. Gương mặt đầy nam tính kia quả thật đã thu hút được tôi. Từ lúc đó cho tới cả tuần lễ sau, tôi cứ bị đôi mắt và nụ cười của người đàn ông tên Duy kia ám ảnh.

SANDBANKS

Chương 2

Phải chăng mọi việc trên đời này đều đã được sắp đặt sẵn? Sau lần đầu tiên đi Sandbanks, tôi đã thật sự bị quyến rũ. Những tuần sau đó, dù cho tôi năn

nỉ thế nào đi nữa, trong nhà tôi cũng không ai chịu trở lại nơi này. Ai cũng nói đẹp thì có đẹp nhưng đường đi xa quá nên không ai hưởng ứng ý kiến của tôi cả. Tôi quay sang rủ đám bạn cùng đi. Chúng nó nghe tôi khen đẹp cũng muốn đi cho biết nhưng chẳng ai có xe. May quá, cuối cùng nhỏ Hà đã năn nỉ được chú của nó đồng ý chở cả bọn đi bằng chiếc xe van của ông ấy. Thế là sáng thứ Bảy ba tuần sau đó tôi lại được trở lại Sandbanks, nơi vẫn làm tôi lưu luyến.

Nhiều khi tôi tự hỏi mình, thật ra tôi muốn trở lại nơi đó vì nó đẹp hay chỉ vì muốn có cơ hội gặp lại người đàn ông kia? Và dĩ nhiên là tôi chẳng bao giờ dám nhìn nhận cái sự thật rất rõ ràng trong tôi, là tôi rất mong gặp lại ông ta. Tôi cũng không hiểu tại sao như vậy, chỉ biết rằng hình ảnh của ông ấy đã in thật đậm nét trong trí nhớ của tôi. Nếu mẹ tôi mà biết được chuyện này, có lẽ tôi sẽ bị nghe giảng moral một trận thỏa thích. Bởi vì hơn ai hết tôi biết mình thật lãng mạn, và mẹ tôi thì lại rất ghét những thứ tình cảm không thực tế. Bà luôn cho rằng những người lãng mạn là những người suốt đời đuổi theo hạnh phúc mà sẽ không bao giờ nắm giữ được nó. Tôi cũng hiểu là mẹ tôi có lý khi quan niệm như vậy, nhưng tôi đã lỡ sinh ra với dòng máu lãng mạn trong người rồi, làm sao có thể thay đổi được?

Năm giờ sáng thứ Bảy, bọn chúng tôi đã tụ tập đông đủ tại điểm hẹn để chờ chú cháu của Hà đến đón. Vì đường đi khá xa cho nên chúng tôi phải khởi hành thật sớm. Khi lên xe, nhìn qua người mà nhỏ Hà gọi bằng chú tôi chợt muốn đứng tim. Bởi đó chính là người đàn ông tên Duy mà tôi đã gặp hôm nào. Trời chưa sáng rõ, có lẽ người đàn ông không nhận ra tôi. Tôi đã ngồi vào một chỗ ở băng ghế sau cùng rồi mà vẫn còn nghe tim mình đập thình thịch trong lồng ngực vì hồi hộp. Tôi nhủ lòng, có lẽ giữa tôi và ông ta đúng là “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”. Nếu không, tại sao định mệnh lại sắp đặt cho chúng tôi gặp lại nhau một cách tình cờ như thế này?

Trời sáng dần, xe chạy được khoảng nửa đường thì ghé đổ xăng. Mọi người lục tục kéo xuống xe, người thì đi washroom, kẻ đi mua cà phê. Dù Hải gọi, tôi vẫn vờ ngủ say để khỏi phải xuống xe, không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy ngượng khi gặp lại ông ta. Mười phút sau, mọi người trở lên xe tiếp tục cuộc hành trình. Tôi nghiêng khi thấy Hải ngồi bên cạnh lúng túng với hai ly cà phê trên tay, tôi mở mắt như vừa thức giấc. Hải đưa một ly cà phê vào tay tôi, nói nhỏ:

-Quỳnh ngủ say quá, xe ngừng đổ xăng mà gọi mãi không chịu dậy...

Tôi đỡ lấy ly cà phê từ tay Hải, nói nhỏ cảm ơn và chớp mắt cảm động với sự sẵn đón mà lúc nào Hải cũng dành cho mình. Tôi quen Hải đã ba năm, khi còn đang học đại học năm thứ hai. Tôi biết Hải có cảm tình với tôi nhưng tôi vẫn cố gắng tránh né, không muốn Hải bộc lộ cảm tình này. Đối với tôi, Hải là một người bạn tốt nếu chỉ giới hạn ở tình bạn. Bởi tôi hiểu rất rõ tim tôi chưa từng vì Hải mà rung động, dù rằng Hải là một đối tượng rất khá. Thà là cố gắng duy trì tình bạn còn hơn tỏ rõ tình cảm để rồi kể cả tình bạn cũng không còn. Hình như có ai đó đã nói rằng không bao giờ có thể tồn tại một tình bạn đúng nghĩa giữa hai người khác phái. Tôi không biết điều này có đúng không, chỉ biết tình bạn giữa tôi và Hải kéo dài một cách tốt đẹp đến nay đã được ba năm.

Nhỏ Bích ngồi cạnh tôi dài giọng:

-Nhỏ Quỳnh coi vậy mà sượng, thấy Hải lo cho nó mà phát thèm...

Tôi không trả lời Bích và tự ngạc nhiên với chính mình. Nếu như bình thường thì tôi chẳng bao giờ im lặng mà sẽ tìm cách chọc lại nó với anh chàng Bình bên cạnh. Nhưng hôm nay tôi không muốn nói nhiều. Có lẽ tôi không muốn chú của Hà nghe được tiếng của tôi, tôi muốn đóng vai một người con gái thật dịu dàng hiền thực để lấy điểm với người lạ chẳng?

Nhỏ Chi ngồi băng trên cũng quay xuống phụ họa:

-Ừa, công chúa chịu dậy rồi sao? Tao còn tưởng mày chờ hoàng tử hôn rồi mới thức chứ...

Tôi vẫn im lặng. Hải như đã nhận thấy sự bất bình thường nên vội đưa bàn tay sờ trán tôi, giọng lo lắng:

-Quỳnh không khoẻ hở?

Hà đang ngồi phía trước cạnh chú của nó cũng quay lại hỏi:

-Không khoẻ sao Quỳnh?

Đến lúc này tôi không thể không lên tiếng nên đành giả vờ:

-Ừ, Quỳnh thấy hơi nhức đầu...

Nhỏ Bích làm bộ ngã vào người Bình, dùng giọng nhão nhoẹt nhái tôi:

-Em nhức đầu...

Tôi thúc khuỷu tay vào người Bích, nó la lên:

-Ui da...

Toàn đang ngồi cạnh Chi chợt lên tiếng:

-Các cô ồn quá làm sao chú Duy tập trung mà lái xe?

Duy không quay lại, cười dễ dãi:

-Không sao, cứ để cho các cô ấy đùa, không ảnh hưởng gì đến tôi đâu...

Giọng chàng vẫn trầm ấm như hôm nào trên bãi tắm, tôi chợt nghe lòng mình rung động. Cái thứ rung động mà tôi chưa bao giờ trải qua kể từ ngày hiểu biết. Tôi nghe Bình hỏi:

-Sao chú không đưa thím đi chơi luôn?

Hà hốt lời:

-Chú Duy tôn thờ chủ nghĩa độc thân, làm gì có thím mà đưa đi...

Tôi nghe tim mình đập rộn rã, thì ra Duy vẫn chưa có vợ, như vậy là tôi vẫn còn có cơ hội... Nhưng mà tại sao tôi lại như thế này? Chẳng lẽ tôi đã yêu rồi sao? Thật sự có thứ tình yêu đến một cách nhanh chóng như vậy à?

Chẳng lẽ đây là một thứ “coup de foudre”? Là cái mà người ta vẫn gọi là

“tiếng sét ái tình”? Và tôi đã bị tiếng sét này đánh trúng từ cách đây ba tuần rồi sao?

Tôi thật muốn hỏi về người đàn bà tên Đào hôm nào đi với Duy nhưng biết rằng chẳng bao giờ mình có đủ can đảm để hỏi thì may quá, nhỏ Chi đã mau miệng:

-Chưa có vợ nhưng chắc chú phải có người yêu chứ? Chi không tin là đẹp trai như chú mà lại không có người yêu...

Trong đám bạn của tôi, nhỏ Chi nổi tiếng là bạo miệng. Nhưng tôi không ngờ nó dám thân nhiên khen Duy đẹp trai trước mặt Toàn, dù gì Toàn và nó cũng đang cặp nhau. Nhỏ Bích chồm tới khều vai Toàn:

-Anh Toàn, nhỏ Chi dám ngang nhiên khen người khác đẹp trai kìa...

Chi ngã đầu vào vai Toàn, trả đũa Bích:

-Mày không biết là tao không thích đàn ông đẹp trai sao?

Nhỏ Bích cũng không vừa:

-Nó còn chê anh không đẹp trai kìa, anh Toàn...

Chi chồm ra phía sau, định đánh Bích thì Toàn ôm Chi kéo lại, nói nhỏ:

-Thôi đừng giỡn nữa, xe đang chạy, nguy hiểm lắm...

Chi vừa ngồi trở lại vừa nói:

-Mày thấy tao nói không đúng sao? Làm bạn gái của mấy ông đẹp trai chỉ lo đi theo ghen hoài cũng đủ gây cả người. Đúng không chú Duy?

Chi lại cố tình kéo Duy vào cuộc. Nhưng Duy chưa kịp nói gì thì một lần nữa Hà lại xen vào:

-Câu này tao có thể thay thế chú tao mà trả lời cho mày. Tuy chú tao nổi tiếng là “lady killer”, nhưng mà chẳng sung sướng chút nào đâu mày ạ...

Lắm mỗi tôi nằm không, mày không biết sao?

Duy với tay gõ lên đầu Hà, cười nhẹ:

-Nhỏ này suốt ngày nói xấu chú là giỏi nhất... Chú mà ế vợ là tại Hà đó...

Hà vừa né vừa cười:

-Chú đừng lo, chỉ có Quỳnh là Hà không rõ thôi, còn Bích và Chi thì đều là hoa có chủ hết rồi chú ạ. Chú già rồi đánh không lại hai ông thanh niên này đâu...

Cả bọn cùng cười lớn sau câu nói của Hà. Thật ra Hà không phải là bạn của tôi, tôi chỉ biết Hà qua Chi và Bích, có đi chơi chung vài lần nhưng không nói chuyện nhiều nên Hà không biết nhiều về tôi cũng phải.

Chúng tôi đến nơi vào lúc chín giờ sáng. Mặt trời đã lên khá cao, có lẽ hôm nay sẽ là một ngày rất nóng. Còn sớm nên chưa có nhiều người, nhờ vậy bọn tôi đã chọn được một cái bàn nằm dưới hai tàn cây rợp bóng. Tôi đeo cặp kiếng mát thật to lên mắt rồi giúp mọi người mang đồ đạc từ xe vào bãi. Duy chắc nhận thấy tôi hơi quen nên lúc này khi xuống xe có nhìn sững tôi, nhưng có lẽ cặp mắt kiếng trên mặt tôi to quá nên chàng không nhìn rõ được. Tôi đặt giỏ thức ăn lên bàn rồi nhẹ nhàng cởi dép đi chân trần lặn ra mé nước. Hôm nay trời có gió cho nên những con sóng có vẻ lớn hơn hôm đầu tiên tôi đến đây. Tôi ngâm hấn hai bàn chân xuống nước, cảm giác mát lạnh thật dễ chịu. Tôi hít vào thật sâu, cảnh đẹp của thiên nhiên khiến lòng tôi dịu xuống. Tôi cảm thấy mình thật bé nhỏ giữa cảnh trời nước bao la.

Hình như tôi nghe có tiếng gọi tên mình, tôi quay đầu lại. Một người trên bờ đang vẫy tôi rồi rít. Tôi thông thả đi trở vào. Ánh mắt Duy làm luống cuống những bước chân tôi. Nhỏ Hà bước đến gần tôi và nói:

-Từ sáng đến giờ Hà mới có dịp giới thiệu mọi người với chú Duy mà tìm hoài không thấy Quỳnh...

Vừa nói nó vừa kéo tôi về phía chàng, Hà nhìn Duy:

-Đây là Quỳnh nè chú, còn đây là chú Duy của Hà...

Tôi gật nhẹ đầu:

-Chào chú...

Duy nhìn tôi chăm chú, chàng ngập ngừng:

-Hình như tôi đã gặp Quỳnh rồi thì phải...

Biết là đã đến lúc phải đối diện với Duy, tôi gỡ cặp kiếng mát ra khỏi mắt,

Duy đã nhận ra tôi:

-Thì ra là cô... thảo nào tôi thấy quen quen...

Rồi không đợi tôi trả lời, chàng nói luôn:

-Thế nào? Hôm nay cô không quên mang theo bật lửa nữa đó chứ?

Tôi cảm động, thì ra Duy vẫn còn nhận ra tôi. Tính nghịch ngợm trở về, tôi cười với chàng, nói đùa:

-Thật là hân hạnh, không ngờ “sát thủ tình trường” vẫn còn nhớ đến một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi...

Duy cũng cười nhìn qua Hà đang ngạc nhiên mở to mắt nhìn chúng tôi:

-Quỳnh đừng tin con bé này, nó chuyên môn phóng đại sự thật...

Tôi chớp mắt cảm động khi nghe chàng gọi tên tôi một cách thân mật, nhỏ

Hà hỏi Duy:

-Thì ra hai người quen nhau trước hờ chứ?

Duy gật đầu:

-Cách đây ba tuần chú đã gặp Quỳnh ở đây...

Hà có vẻ còn chưa hết thắc mắc nhưng Duy đã quay sang tôi:

-Như vậy cái người bị Sandbanks quyến rũ mà Hà nói là Quỳnh à?

Tôi gật nhẹ, Duy gật gù:

-Ít ra tôi cũng tìm được một đồng minh...

Tôi nhìn Duy:

-Chú cũng thích nơi này sao?

Hà xen vào:

-Không phải là thích mà phải nói là tương tư mới đúng, cuối tuần nào ông ấy cũng đến đây hết...

Tôi mở to mắt:

-Mỗi cuối tuần? Chú không cho là lái xe xa quá sao?

Duy nhìn ra khơi:

-Xa thì có xa thật, nhưng ra đến đây, nhìn trời nhìn nước và giẫm chân lên bãi cát mịn màng này, bao nhiêu mệt nhọc cũng tiêu tan...

Hải đi đến bên tôi sẵn đón:

-Hết nhức đầu chưa Quỳnh? Anh có đem thuốc nhức đầu theo, hay Quỳnh ăn chút gì đi rồi uống thuốc...

Tôi lắc đầu:

-Cảm ơn Hải, Quỳnh khỏe rồi...

Nhỏ Bích đang đi đến nghe được xen vào:

-Quỳnh nó bị... tâm bệnh, uống thuốc không hết đâu...

Tôi ngáy:

-Xạo vừa thôi khi! Tao bị gì mà mày nói là tâm bệnh?

-Bệnh tương tư không phải là tâm bệnh sao?

Tôi nghe tim mình đập hụt một nhịp, chẳng lẽ Bích đã nhìn ra cái gì chẳng?

Chi đang loay hoay cài lại cái khăn bàn cho gió khỏi bay, nghe câu chuyện có vẻ hấp dẫn nên xà ngay đến bên cạnh Bích, giọng háo hức:

-Ê, Quỳnh nó tương tư ai vậy? Hèn gì dạo này tao thấy nó lạ lạ...

Bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn vào tôi làm tôi lúng túng:

-Nhỏ Bích chỉ giỏi tung tin đồn nhảm...

Bích làm ra vẻ quan trọng:

-Chính mày thú nhận với tao hôm trước bây giờ chối hử? Mày nói mày tương tư cái bãi tắm này, không đúng sao?

Tôi nghe nhẹ cả người, nhỏ Chi xì một tiếng rồi quay đi, Hà cũng kéo Duy đi tìm chỗ treo cái võng.

Toàn lực lọi trong đồng đồ lòi ra một cái hộp, vừa đi vừa gọi lớn:

-Bình ơi, Hải ơi, ra tìm chỗ căng lưới chơi volley...

Tôi đi đến bên Chi và Bích, giúp chúng nó sắp thức ăn lên bàn. Bích bảo:

-Nhanh lên, chúng ta đi thay đồ xuống tắm chứ, thấy có sóng lớn làm tao thèm từ nãy giờ...

Chi nói:

-Gọi nhỏ Hà đi luôn...

Ngày hôm đó đối với tôi là một ngày thật vui. Chúng tôi chơi volley, bơi lội, ăn uống... Duy tuy lớn tuổi hơn cả bọn nhưng chàng hòa đồng rất mau, không có vẻ gì bị lạc lõng như tôi đã từng tưởng tượng. Năm giờ chiều, chúng tôi sửa soạn thu xếp đồ đạc ra về.

Trước khi quay lưng trở ra xe, tôi phóng tầm mắt nhìn bao quát một lần cuối quang cảnh ở đây như muốn thu hết vào ký ức, lòng nghĩ thầm chẳng biết bao giờ mới có cơ hội trở lại nơi này một lần nữa. Còn đang mơ màng chợt nghe tiếng Duy:

-Khi nào các cô cậu muốn trở lại đây, cứ bảo Hà nói với tôi một tiếng, tôi sẽ tình nguyện làm tài xế...

Tôi quay lại, ánh mắt Duy khuất sau cặp kiếng đen khiến tôi không đoán được câu nói của chàng chỉ là muốn xã giao hay có ý thành thật.

Tôi nhẹ nhàng:

- Xin cảm ơn chú trước...

Duy cười, nụ cười thật tươi giống như nụ cười hôm nào khi tặng tôi cái bật lửa. Tôi quay mặt che giấu cảm xúc.

Tối hôm đó, trong nhật ký của tôi có thêm hai câu thơ:

Người đâu gặp gỡ làm chi,

Trăm năm biết có duyên gì hay không?

Có lẽ chỉ thời gian mới trả lời được cho tôi câu hỏi này.

SANDBANKS

Chương 3

Tôi xoay xoay cái bật lửa màu đỏ trong tay. Giọng nói trầm ấm và nụ cười tươi của Duy hiện ra trong trí. Đã hai tháng trôi qua kể từ ngày chúng tôi đi Sandbanks với Duy. Dù Duy đã có hứa và tôi cũng rất muốn trở lại nơi đó với chàng, nhưng tôi vẫn ngại mở miệng rủ mọi người. Tôi sợ có người sẽ nhận ra được những tư tưởng và tình cảm thâm kín của mình, nhất là Chi và Bích.

Thật ra yêu một người đâu có tội. Duy chưa có vợ, còn tôi thì chưa có chồng, tại sao tôi lại sợ? Có lẽ tôi lo sợ vì Duy lớn tuổi hơn tôi nhiều quá. Còn nữa, theo như nhỏ Hà nói thì chàng có rất nhiều mối tình. Chi nói đúng, yêu những người như vậy sẽ chỉ khiến cho mình đau khổ. Nếu họ nói yêu mình thì chắc gì đã thật lòng, còn nhờ họ không yêu mình thì chắc chẳng còn đau khổ nào hơn.

Tôi đâm ra tự mâu thuẫn với chính mình và thời gian qua tôi tự dần vặt mình trong những mâu thuẫn đó. Tôi vừa mong muốn được gặp lại Duy và lại vừa muốn không bao giờ gặp lại để cho tất cả sẽ chìm vào quên lãng. Nhưng muốn là một chuyện, còn được hay không thì lại là chuyện khác. Chẳng hạn

như bây giờ tôi đang nhớ và nghĩ đến chàng dù không muốn chút nào.

Cửa phòng bật mở, Quyên bước vào. Tôi giấu vội cái bật lửa nhưng cũng không thoát khỏi ánh mắt của Quyên. Nó ngồi xuống giường cạnh tôi:

-Bắt gặp quả tang rồi nhé...

Tôi chối:

-Quả tang cái gì?

Quyên cười cười:

-Thì có người đang tương tư chủ nhân của cái bật lửa kia...

Tôi cãi:

-Đừng nói bậy, lẽ có ai nghe được tương thiệt thì phiền lắm đó...

Quyên nhìn tôi:

-Nếu không phải đang nhớ người ta thì cầm cái bật lửa này làm gì? Nó có quý báu gì đâu mà Quỳnh giữ lại? Đem vất đi cho rồi...

Vừa nói Quyên vừa giật lấy cái bật lửa từ tay tôi chạy đến bên cửa sổ làm ra vẻ như sắp ném xuống dưới thật. Tôi chạy theo Quyên giọng hốt hoảng:

-Đừng Quyên, trả lại cho chị...

Quyên quay lại vừa đưa trả cái bật lửa cho tôi vừa nói rất giọng phim bộ:

-Nói vậy để thử Quỳnh thôi chứ aiỡ vất đi cái tín vật định tình của Quỳnh...

Tôi lờm Quyên rồi trở lại ngồi trên giường. Quyên xà xuống cạnh tôi, nhỏ giọng:

-Kể cho Quyên nghe đi, Quyên làm quân sư cho...

Tôi cúi mặt không biết có nên kể cho Quyên nghe những xao động của lòng mình hay không. Quyên nhỏ hơn tôi hai tuổi, có lẽ vì gần nhau như vậy cho

nên chúng tôi dễ thông cảm nhau hơn. Khi có những chuyện khó xử hay có tâm sự gì tôi cũng thường kể cho Quyên nghe và ngược lại.

Tôi ngược nhìn Quyên, con nhỏ đang nhìn tôi chờ đợi. Tôi ngập ngừng:

-Thật ra cũng chả có gì, có lẽ tại chị tự mình đa tình thôi. Làm gì có thể có chuyện gì khi chỉ mới gặp mặt có hai lần, còn nói chuyện thì chưa quá năm câu...

Quyên gật gù như một chuyên gia tâm lý đầy kinh nghiệm:

-Theo Quyên thì chắc chắn Quỳnh đã bị vướng vào lưới tình rồi, bởi vì dạo gần đây Quyên thấy tâm sự của Quỳnh có vẻ giống như hai câu thơ “Nhớ ai ra ngẩn vào ngơ, Nhớ ai ai nhớ bây giờ nhớ ai” vậy đó... Lúc nào cũng thấy Quỳnh thần thờ như không còn hiện diện ở thế giới này nữa, Quỳnh đã thật sự bị người ta hớp hồn rồi...

Tôi thở ra, buông một câu thật cải lương:

-Chị tin vào duyên phận, nếu có duyên thì sẽ được gặp lại, đúng không?

Và rồi nếu đúng trên đời này có cái gọi là duyên phận thì quả thật tôi và Duy thật sự có duyên. Có một ngày, trong giờ nghỉ trưa ở sở làm, tôi cùng mấy người bạn làm chung kéo nhau đến một nhà hàng ở gần sở để chúc mừng sinh nhật cho bà xếp.

Tại đây, tôi đã gặp lại Duy, chàng đi cùng với một số người mà sau này tôi biết cũng là làm chung sở với chàng, trong số đó tôi nhận ra có người đàn ông mà tôi đã gặp đi chung với Duy hôm nào ở bãi tắm, và có cả người đàn bà tên Đào đẹp một cách sắc sảo tuy ăn mặc và chung diện hơi diêm dúa. Tôi ngồi ở bàn mình lẳng lặng quan sát bàn của Duy. Họ lo ăn uống, cười nói chẳng ai để ý là tôi đang nhìn họ.

Bỗng nhiên Duy như có linh tính đang bị nhìn lén, chàng bỗng ngẩng đầu nhìn qua phía tôi. Vì quá bất ngờ, tôi không kịp nhìn đi nơi khác và bị chàng bắt gặp quả tang tôi đang chăm chú nhìn. Không biết tôi có hơi chủ quan hay không khi cảm thấy trong ánh mắt của Duy như có một niềm vui khi nhìn thấy tôi. Chàng không lên tiếng, chỉ hơi gật đầu và nheo mắt chào tôi. Tôi hơi ngượng vì bị Duy bắt gặp nhưng cũng mỉm cười với chàng. Hình như chẳng ai trong những người đi chung nhận ra rằng chúng tôi quen nhau.

Từ đó tôi không dám nhìn chàng nữa cho đến lúc họ kéo nhau đi tôi mới ngược lên nhìn. Duy kín đáo đưa tay ra dấu tạm biệt kèm theo nụ cười rất tươi của chàng. Nụ cười vẫn như tự bao giờ, vẫn làm tim tôi xao xuyến.

Những ngày sau đó, nếu có ai để ý sẽ thấy tôi thường ra ngoài ăn trưa hơn dạo trước. Và nếu để ý hơn chút nữa thì họ sẽ thấy rằng tôi chỉ ăn trưa tại cái nhà hàng mà hôm đó tôi đã gặp Duy. Nhưng điều đáng buồn là cả tháng sau đó tôi không hề gặp lại chàng.

Cho đến một buổi trưa, vì công việc quá bận rộn nên tôi đi ăn hơi trễ. Khi bước vào cái nhà hàng quen thuộc thì tôi không còn tìm được một bàn trống nào. Vừa đói, vừa buồn tôi thất vọng quay lưng định đi trở về kiếm cái gì ăn đại cho qua bữa.

Nhưng khi tôi vừa mở cửa kiếng bước ra thì bỗng anh bồi chạy theo gọi tôi lại và nói rằng có bạn đang gọi tôi. Tôi ngạc nhiên quay trở vào nhìn theo hướng tay anh ta chỉ thì chợt nhận ra Duy đang ngồi một mình ở chiếc bàn dành cho hai người. Chàng chỉ cái ghế trống đối diện như muốn hỏi tôi có ngại ngồi chung không. Dĩ nhiên là tôi chẳng bao giờ từ chối cái cơ hội ngàn

năm một thuở này. Buổi trưa hôm đó tôi đã có một bữa ăn trưa thật ngon, dù rằng tôi chột no ngang nên chỉ ăn có một phần salade nhỏ.

Sau hôm đó, cái tình cảm mà tôi dành cho Duy đã hình thành một cách khá rõ rệt. Dù cho tôi cố tình phủ nhận nó, nhưng thật sự thứ tình cảm mơ hồ này có lẽ đúng là tình yêu như Quyên đã đoán mò và tôi đang cố tình trốn tránh. Tại sao Duy chẳng hề giăng lưới mà tôi lại nhẹ nhàng êm ái rơi vào lưới tình của chàng thế này? Nhỏ Hà đã không sai lắm khi nói chú của nó có số đào hoa. Bởi vì sau khi tiếp xúc nhiều với chàng tôi nhận ra rằng Duy chẳng những có bề ngoài đẹp trai mà còn lịch sự và khéo léo nữa. Những đặc tính để thu hút người khác phái hình như chàng đều có đủ, hèn gì mà chẳng “lắm mối” như nhỏ Hà từng diễn tả.

Qua buổi trưa đó, tôi biết được Duy làm việc trong một cao ốc gần chỗ tôi làm. Trước khi chia tay chàng đã nói rằng mỗi trưa thứ Năm chàng thường ăn trưa ở nhà hàng đó. Tự coi đó là một lời hẹn hò kín đáo của chàng, cho nên về sau cứ mỗi thứ Năm tôi thường giả vờ không cố ý, xuống nhà hàng đó ăn trưa và làm như rất tình cờ bắt gặp Duy, để được cùng ăn trưa với chàng.

Thời gian lặng lẽ trôi, mùa Hè nóng nực rồi cũng hậm hực đi qua nhường chỗ cho nàng Thu thơ mộng. Thu mộng như khoảng thời gian thật đẹp mà tôi đã có với Duy, dù rằng tình cảm giữa chúng tôi vẫn là tình... chú cháu.

Ba tháng trôi qua, những điều tôi biết về Duy còn rất ít trong khi Duy biết về tôi rất rõ ràng. Từ nhỏ, tính của tôi là như vậy, lúc nào tôi cũng tôn trọng sự thành thật. Đối với mọi người dù quen thân hay sơ, tôi vẫn đối xử bằng tất

cả lòng thành. Bởi vậy những gì Duy muốn biết về tôi và gia đình tôi, tôi đều nói thật với chàng. Kể cả thứ tình bạn đặc biệt của Hải dành cho tôi, tôi cũng kể hết cho chàng nghe.

Trong khi đó những gì tôi hỏi về Duy, chàng lại trả lời tôi rất qua loa, cho nên về sau tôi không hỏi nữa. Tôi không thích bắt buộc và miễn cưỡng người khác. Nếu Duy muốn nói, chàng sẽ nói cho tôi nghe. Còn nếu chàng có những điều khó nói, hỏi nhiều chỉ khiến chàng khó xử và nhiều khi còn phải tìm cách nói dối với tôi. Và tôi không bao giờ muốn điều này xảy ra, tôi không muốn cái hình tượng tốt đẹp của Duy sẽ sụp đổ trong lòng mình.

Có một ngày, chúng tôi đang cùng ăn trưa và chuyện trò thật vui vẻ. Chợt tôi nghe một giọng đàn bà cao vút vang lên từ sau lưng:

-Thì ra anh Duy trốn tụi này đi ăn trưa một mình là có lý do riêng...

Câu nói chưa dứt thì tôi thấy có hai người đã đứng cạnh bàn. Họ chẳng phải ai xa lạ mà chính là người đàn bà tên Đào và người đàn ông hôm nào tôi đã gặp ở Sandbanks. Người đàn ông đã nhận ra tôi nên nói lớn:

-Còn tưởng là ai xa lạ, hóa ra là cô cháu ngoan của chú Duy...

Ông ta cố tình kéo dài chữ chú một cách chế nhạo. Tôi thấy Duy khẽ nhíu mày nhưng chàng chưa kịp nói gì thì người đàn bà đã nói tiếp:

-Sao còn không giới thiệu cô cháu cho tụi này biết với, anh Duy?

Hai tiếng anh Duy của cô ta gọi Duy nghe sao mà âu yếm và thân thiết quá thể. Tôi nghe tim mình nhói nhói mới biết hình như mình đang ghen. Duy nhìn tôi gượng cười:

-Đây là cô Quỳnh, còn đây là cô Đào và anh Hoan...

Như không hài lòng với cách giới thiệu sơ sài của Duy, Đào định nói gì đó nhưng người bồi đang bùng mâm thức ăn đứng chờ để đi qua. Hoan vừa đẩy

lung Đào đi vừa nói:

-Thôi, có gì muốn hỏi thì chờ chút nữa về hẵng rồi tha hồ hỏi. Đừng cản trở người ta...

Câu nói của Hoan rõ ràng có hai nghĩa. Tôi nhìn Duy, chàng khẽ thở ra rồi cảm muốn nữa lên bảo tôi:

-Ăn tiếp cho xong đi Quỳnh... Đừng để ý tới họ...

Thêm ba tháng nữa trôi qua. Trời đã vào Đông. Trong thời gian qua, hầu như mỗi thứ Năm tôi đều ăn trưa với Duy. Thỉnh thoảng cũng có những tuần lễ hoặc tôi, hoặc chàng bận không đến được nhưng chúng tôi đều báo cho nhau biết một tuần trước. Những tuần Duy không đến được thì tôi cũng ăn trưa tại hẵng chứ không ra ngoài ăn một mình.

Nhưng thứ Năm tuần rồi Duy không đến mà cũng không báo cho tôi biết trước. Tôi đã lo lắng nhiều vì không biết có chuyện gì đã xảy đến cho chàng hay không. Chưa bao giờ tôi cảm thấy một tuần lễ lại dài như vậy.

Hôm nay lại đến thứ Năm, tôi nóng lòng cả buổi sáng, chỉ mong đến giờ nghỉ trưa để gặp Duy. Và tôi đã ngồi ở cái bàn mà chúng tôi thường ngồi gần nửa giờ rồi mà cũng chẳng thấy chàng xuất hiện. Như vậy có nghĩa là hôm nay Duy cũng sẽ không đến. Tôi buồn bã gọi thức ăn và uể oải ăn cho xong bữa. Chẳng biết đã có chuyện gì xảy đến cho Duy, cầu mong cho chàng không sao cả.

Hình như có người đang đứng cạnh tôi, chẳng lẽ là chàng? Tôi vui mừng ngược lên nhưng thật là thất vọng vì người đang đứng trước mặt tôi chỉ là người đàn bà tên Đào của Duy hôm nào. Cô ta nở một nụ cười thật kiêu cách và hỏi tôi:

-Tôi có thể nói chuyện với cô một chút chứ?

Tôi hơi ngạc nhiên, giữa tôi và cô ta hình như đâu có chuyện gì để nói? Có lẽ nhìn thấy thái độ ngập ngừng của tôi, cô ta nói thêm:

-Tôi muốn nói với cô về chuyện của anh Duy. Có phải cô đang chờ anh ấy hay không? Anh ấy sẽ không đến đâu...

Tôi chỉ vào cái ghế đối diện:

-Mời chị ngồi...

Đào không khách sáo, nhẹ nhàng ngồi xuống. Đôi mắt được kẻ viền đen thật khéo đang nhìn thẳng vào tôi như dò xét, cô ta lập lại như sợ tôi nghe chưa rõ:

-Cô không cần chờ anh Duy nữa, anh ấy sẽ không đến đâu...

Tôi im lặng nhìn sững vào gương mặt trang điểm thật kỹ của Đào, không trả lời. Thật ra tôi đang suy nghĩ xem phải trả lời như thế nào. Tôi biết nếu sự thật cô ta biết tại sao Duy không đến và muốn nói cho tôi nghe thì cũng chẳng phải vì có ý tốt. Trực giác của tôi rất nhạy, ai thích hay ghét tôi tôi đều cảm nhận rất rõ ràng. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của họ nhìn mình là tôi hiểu.

Ngay từ ngày đầu tiên khi được Duy giới thiệu với Đào, tôi biết ngay là cô ta không thích tôi. Nói cách khác là cô ta có vẻ ghen tỵ với tôi. Điều này cũng rất dễ hiểu, Đào thích Duy mà tự dưng có tôi xen vào thì bị cô ta ghét cũng phải. Dù rằng tôi và Duy chẳng là gì cả. Đào có vẻ ngạc nhiên vì thái độ im lặng của tôi nên buột miệng:

-Cô không muốn biết lý do khiến anh Duy không đến được sao?

Rồi không chờ tôi trả lời, cô ta nói tiếp, rõ ràng từng chữ một:

-Anh Duy xin nghỉ phép một tháng để đi thăm vợ con của anh ấy ở bên Mỹ...

Tôi nghe rưng rờ. Tuy biết rằng Đào không có ý tốt, những điều cô ấy nói chưa chắc là sự thật nhưng tôi vẫn cảm thấy hụt hẫng. Tôi cố trấn tĩnh, không muốn để Đào nhìn thấy tôi đang bị câu nói của cô ta làm cho chới với. Tôi cười nhẹ:

-Tại sao chị nói điều này với tôi? Anh Duy đi đâu, thăm ai đâu có dính dáng gì đến tôi...

Có lẽ để chọc tức Đào tôi cũng gọi Duy là anh Duy một cách tỉnh bơ. Như hơi bị quê vì thái độ giả vờ phớt tỉnh của tôi, Đào đẩy ghế đứng dậy, cố vớt vát một câu:

-Nếu được như cô nói thì tốt, tôi chỉ có lòng tốt sợ cô mất công chờ nên nói cho cô biết thôi...

Tôi vờ khách sáo:

-Dù sao cũng xin cảm ơn chị...

Đào không trả lời, cô ta trở về bàn của mình. Nơi có người đàn ông tên Hoan đang ngồi ở đó.

Phạm Lệ An

SANDBANKS

Chương 4

Một lần nữa mùa Xuân lại trở về cùng vạn vật. Bây giờ là cuối tháng Tư, thiên nhiên như vừa thức dậy sau một mùa Đông dài giá lạnh. Riêng chỉ có

trái tim khô héo của tôi thì vẫn chưa có dấu hiệu hồi phục. Từ ngày nói chuyện với Đào trong nhà hàng đến nay, tôi không hề một lần trở lại nơi đó, dù chỉ là đi ngang để nhìn vào. Rồi không lâu sau đó tôi đã đổi việc làm cho nên dù có muốn cũng không còn cơ hội trở lại nơi đó nữa. Và như vậy tôi đã chẳng bao giờ gặp lại Duy.

Tôi uể oải nhìn ra cửa sổ, trời hôm nay thật đẹp. Nắng nhuộm vàng trên những chồi non của cây phong sau nhà khiến tôi chợt nghĩ đến những ngày nắng đẹp của mùa Hè năm ngoái trên bãi tắm, và nụ cười của Duy lại hiện ra. Khẽ lắc đầu để khỏi tiếp tục nghĩ đến chàng. Ngày đẹp thế này, đâu có lý nào tôi cứ nhốt mình trong nhà để nhớ về một hình bóng đã xa xôi. Nghĩ như vậy nên tôi quyết định ra phố.

Đang cúi mình chăm chú đọc tên những đĩa nhạc hòa tấu trên kệ hàng của cửa tiệm Archambault tôi chợt nghe có tiếng gọi tên mình.

-Quỳnh... có phải Quỳnh không?

Tôi ngược nhìn. Hà đang đứng bên cạnh một cô nhỏ. Cả hai cùng nhìn tôi. Từ hôm đi Sandbanks tới giờ tôi mới gặp lại Hà. Tôi hơi ngạc nhiên khi nhận ra mình có chút mừng rỡ.

-Ừa Hà... Đi phố hở?

Hà cười:

-Đưa cô nhỏ này đi mua quà sinh nhật cho bạn. Nhà Quỳnh ở Laval sao đi phố ở đây?

Tôi lắc đầu:

-Không... Quỳnh ở Montreal nhưng nghe nhỏ bạn nói Archambault bên này có nhiều đĩa nhạc hoà tấu nên qua đây tìm...

Hà gật gù:

-Thảo nào... Hà là thổ công bên này mà chưa bao giờ gặp Quỳnh...

Cô nhỏ đi cùng với Hà chọt lên tiếng:

-Cô Quỳnh thích nghe nhạc hoà tấu lắm hử? Thủy cũng vậy...

Tôi nhìn người con gái trẻ thật tự nhiên gọi tôi là cô và tự xưng là Thủy.

Chẳng lẽ mình già lắm sao. Cô bé khoảng chừng 14, 15 tuổi. Khá xinh với mái tóc cắt ngắn.

-Thủy còn nhỏ vậy mà thích nhạc hoà tấu lạ vậy? Quỳnh nghĩ mấy cô nhỏ thường thích nhạc pop hơn chứ...

Thủy cười nhỏ:

-Thủy cũng thích pop chứ, còn nhạc hoà tấu là tại ở nhà người lớn hay nghe nên Thủy “bị” nghe hoài và ghiền luôn...

Tôi quay sang Hà:

-Thủy là em gái Hà hử?

Hà hơi ngần ngừ:

-Không... em họ...

Tôi còn ngạc nhiên suy nghĩ về thái độ gượng gạo của Hà thì Thủy đang lật lật mấy cái đĩa nhạc chọt quay lại hỏi:

-Cô Quỳnh đang tìm đĩa nhạc gì? Nếu cô tìm không ra thì cho Thủy biết, ở nhà Thủy nhiều đĩa xưa lắm.

Tôi cười với vẻ sốt sắng của Thủy:

-Cám ơn Thủy... thật ra download trên net cũng có nhiều lắm nhưng tại Quỳnh thích collect những đĩa original nên tìm hơi khó chút...

Thủy le lưỡi:

-Cô Quỳnh giữ nguyên tắc tôn trọng bản quyền tác giả nên không dùng đồ

sao chép đúng không...

Thủy tinh thật, tôi còn chưa biết trả lời sao thì Hà nói:

-Con bé này lém lẩn Quỳnh ơi, nói không lại nó đâu...

Rồi quay sang Thủy:

-Còn có nửa tiếng nữa là tiệm đóng cửa rồi, Thủy còn chưa chọn được quà cho bạn đó...

Thủy như chợt nhớ ra vừa quay đi vừa nói:

-Chờ Thủy qua lấy cuốn sách gia chánh lúc này vậy...

Hà nhìn tôi:

-Quỳnh vẫn khỏe chứ? Hôm nào trời nóng chút mình rủ nhau đi Sandbanks một bữa như năm ngoái nha Quỳnh, nhớ lại hôm đó chơi vui ghê...

Tôi thật muốn hỏi thăm Hà về Duy nhưng không biết phải mở lời thế nào cho tự nhiên thì may quá Hà nói tiếp:

-Suốt mùa Đông chú Duy cứ than nhớ Sandbanks... lần này có đi chắc Hà sẽ nhờ chú làm tài xế nữa...

Tôi vẫn chưa kịp nói câu nào thì Thủy đã trở về với cuốn sách trên tay. Hà nói:

-Thôi tụi này về cho Thủy sửa soạn đi sinh nhật bạn nha Quỳnh, gấp lại sau nhé...

Tôi gật đầu:

-Bye Hà và Thủy... Hôm nào Hà định tổ chức đi Sandbanks thì cứ nói Chi hay Bích nhắn Quỳnh là được. Quỳnh lúc nào cũng sẵn sàng...

Thủy liền thoáng:

-Thủy về nha cô Quỳnh...

Tôi cười vẫy tay với Thủy và chợt cảm thấy nụ cười của cô nhỏ sao quen quen...

Tuần lễ sau đó, một buổi tối tôi thật ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của

Thủy. Giọng Thủy vui vẻ trong phone:

-Thủy nè cô Quỳnh, hôm trước mình gặp nhau bên Laval đó, cô nhớ không?

Tôi buột miệng:

-Nhớ chứ... chỉ hơi ngạc nhiên thôi...

Thủy cười nhỏ:

-Cô biết sao không? Thủy đang tự làm cái blog mà mò hoài không xong lại không biết hỏi ai. Nghe bạn của cô Quỳnh nói là cô giỏi làm web lắm nên Thủy gọi đại định nhờ cô giúp...

Tôi cười:

-Trời, chắc lại là Chi hay Bích nói với Thủy phải không? Quỳnh cũng học mò thôi chứ không có trường lớp gì đâu... Mà Thủy muốn làm gì coi Quỳnh có biết không mới giúp được...

-Nói qua phone khó lắm, cuối tuần Thủy mang laptop đến nhà cô chỉ Thủy được không?

Dĩ nhiên là tôi nhận lời, tại Thủy nhanh nhẹn dễ thương hay vì Thủy là bà con của Hà nên tôi muốn qua con bé điều tra về Duy chẳng biết.

Sau khi gặp Thủy tôi càng ngạc nhiên hơn. Việc nhờ tôi giúp hình như chỉ là một cái cớ để Thủy liên lạc với tôi. Thủy có hỏi tôi về cách làm blog nhưng với một chút nhận xét tinh tế tôi biết ngay là Thủy rất giỏi về computer và chẳng có gì cần tôi giúp đỡ cả. Tôi cố đoán dụng ý của Thủy nhưng vẫn chưa nghĩ ra. Thủy nói huyên thuyên đủ thứ chuyện và hình như chẳng có chuyện nào dính dáng đến chuyện nào nên tôi chịu thua. Phải công nhận Thủy dễ chiếm được cảm tình của mọi người. Chỉ một buổi chiều mà cả nhà tôi từ lớn tới nhỏ đều có cảm tình với Thủy. Với ai cô nhỏ cũng trò chuyện một cách khéo léo. Cho tới nỗi khó tính như Mẹ tôi mà cũng đã giữ Thủy ở lại ăn chiều khi mới gặp mặt lần đầu.

Buổi tối sau khi Thủy về Quỳnh hỏi tôi:

-Ở đâu mà Quỳnh quen được con bé lanh quá vậy?

Tôi đáp:

-Em họ của Hà đó Quyên, mới gặp với Hà hôm cuối tuần ngoài phố...

Quyên tròn mắt:

-Mới quen mà đã đến nhà mình? Sao Quyên nghi quá...

Tôi nhìn về úp mở của Quyên:

-Nghi cái gì?

-Nghi có người nhờ Thủy đến nhà mình để dò thám...

-Trời... ai mà rảnh rỗi như vậy. Mà dò thám ai mới được chứ...

-Thì dò thám Quỳnh chứ còn ai vào đây nữa...

Rồi Quyên giải thích hùng hồn như một nhà toán học:

-Nè nha... Quỳnh nói Thủy là em họ của Hà. Nghĩa là Thủy phải là bà con của chú Duy. Mà chú Duy và Quỳnh thì có qua lại với nhau. Suy ra là có thể chú Duy nhờ Thủy điều tra về gia thế của Quỳnh...

Tôi bật cười:

-Chắc dạo này Quyên đọc nhiều truyện trinh thám quá nên bị ảnh hưởng... với lại lâu lắm rồi chị đâu có gặp chú Duy, chú điều tra chị để làm gì?

Quyên cũng cười:

-Biết đâu ông ấy tương tự Quỳnh bao lâu nay mà Quỳnh không biết... Lần sau nếu gặp Thủy thế nào Quyên cũng sẽ hỏi...

Nói xong Quyên lè lưỡi trêu tôi rồi bỏ đi. Điều khiến tôi thắc mắc không biết Duy là gì của Thủy. Cả buổi chiều nay cứ nhấp nhóm định hỏi Thủy nhưng cảm thấy có vẻ tò mò quá nên thôi. Nghĩ lại cách giải thích của Quyên cũng logic đó chứ. Nhưng tại Quyên không biết là tôi đã tâm sự hết với Duy về hoàn cảnh của mình và tôi cũng không kể cho Quyên nghe chuyện Đào nói với tôi là Duy đã có vợ con bên Mỹ.

Thời gian sau đó Thủy đến nhà tôi rất thường. Quân và Thủy ngang tuổi nên

có vẻ hợp nhau lắm. Mọi người xem Thủy như bạn của Quân và chẳng ai còn nhớ Thủy quen tôi trước. Tôi cũng nghĩ Thủy thích không khí của gia đình tôi vì ở nhà buồn không có chị em cùng trang lứa như lời Thủy nói. Một buổi chiều thứ Bảy Thủy đến không hẹn trước. Chỉ có mình tôi ở nhà. Tôi đang xem chương trình nhạc trên tivi nên rủ Thủy vào salon. Ngồi một chút, Thủy chợt ngập ngừng:

-Cô Quỳnh nè, Thủy có chuyện này muốn hỏi ý kiến của cô...

Tôi vừa với tay bấm tắt tivi vừa nói:

-Có chuyện gì Thủy cứ nói đi... Thủy có vấn đề khó khăn gì hở?

Có lẽ thấy vẻ lo lắng của tôi nên Thủy cười nhẹ:

-... chuyện nhỏ thôi cô... là chuyện của gia đình Thủy...

Thì ra cô nhỏ có tâm sự. Tôi hiểu rất rõ tâm lý của những cô bé tuổi “teen” như Thủy và Quân vì tôi đã từng sống qua giai đoạn đó. Có những chuyện không thể nói với người thân trong nhà nhưng rất dễ dàng thổ lộ với người ngoài. Tôi cười mở:

-Có chuyện gì ấp ủ trong lòng Thủy cứ kể cho cô nghe đi, cô làm quân sư cho... Nói ra lúc nào cũng đỡ hơn là giữ lấy một mình...

Bằng một giọng đều đều Thủy bắt đầu kể. Trái với tưởng tượng của tôi, câu chuyện Thủy muốn tâm sự là chuyện của ba mẹ Thủy chứ không phải của Thủy. Theo lời Thủy thì ba mẹ Thủy quen và lấy nhau tại đây 16 năm trước. Một năm sau đó Thủy ra đời. Đến năm Thủy được 6 tuổi thì mẹ Thủy gặp lại người tình cũ từ Cali sang thăm gia đình. Kết quả là mẹ Thủy quyết định ly dị ba Thủy để trở về với người tình xưa. Những cố gắng của ba Thủy để dành quyền nuôi con đều thất bại nên đành phải để Thủy theo mẹ qua Cali sống với người cha dượng mà ngay từ khi mới gặp Thủy đã không thích chút nào. Lúc đầu ông ta cũng tử tế thương yêu Thủy như con nhưng từ khi mẹ Thủy sinh thêm một trai một gái thì ông ta bắt đầu thay đổi, hay cau có và

gắt gỏng. Thủy càng lớn thì mâu thuẫn giữa nàng và cha dượng cũng càng lớn. Ba Thủy từ ngày ly dị vẫn không lập gia đình khác và vẫn sống một mình. Vì vậy Thủy bàn với ba và xin mẹ cho Thủy trở về Montreal sống với ba. Mẹ Thủy lúc đầu không chịu nhưng Thủy và ba cố gắng thuyết phục và thêm vào người cha dượng cũng tỏ vẻ tán đồng nên cuối cùng mẹ đành để cho Thủy đi. Và đầu năm nay ba Thủy đã qua Cali đón Thủy trở về Montreal...

Thủy dừng lại nhìn tôi, ánh mắt long lanh vì xúc động. Tôi vỗ nhẹ bàn tay Thủy:

-Cuối cùng Thủy cũng được về sống với ba, chắc là hai cha con vui lắm phải không?

Rồi chợt nhớ ra tôi hỏi đùa:

-Ừa... nếu vậy thì Thủy định hỏi ý kiến cô về điều gì? Chẳng lẽ Thủy đòi ý muốn trở lại Cali với mẹ?

Thủy lắc đầu:

-Không... Thủy mới kể phần đầu hà, phần tiếp theo mới là phần chính...

Tôi cười chọc Thủy:

-Vậy Thủy kể tiếp tập 2 đi...

Thủy cũng đùa:

-Tập 1 nói về chuyện tình của mẹ Thủy, còn tập 2 là của ba Thủy... tập này Thủy mới cần cô cho ý kiến...

Tôi tò mò giục:

-Có vẻ lâm ly đó... kể đi Thủy...

-Cô biết không, từ ngày về sống với ba, Thủy cảm nhận được là ông không vui. Ý Thủy muốn nói về tinh thần, về tình cảm riêng tư. Tuy ông rất hạnh phúc vì cha con đoàn tụ nhưng Thủy vẫn bắt gặp nhiều khi ông thần thờ như nghĩ ngợi điều gì xa xôi lắm, như nhớ tới ai vậy đó. Lúc đầu Thủy nghĩ rằng

tại Thủy trở về sống chung vô tình làm kỳ đà cản mũi ông và bạn gái nên Thủy có nói là ông cứ tự nhiên đưa bạn về nhà. Thủy cũng lớn rồi nên không có vấn đề gì đâu. Thủy còn mong ông tìm được người thích hợp để đi thêm bước nữa chứ đâu đến nỗi ích kỷ không muốn ông có bạn gái. Thủy năm nay đã 15 tuổi rồi, chẳng bao lâu rồi cũng phải có cuộc sống riêng đâu có sống chung với ba hoài được...

Tôi ngắt lời trên Thủy:

-Trời... mới 15 tuổi mà đã nghĩ đến chuyện ra riêng, Thủy hư nhé... Rồi ba Thủy có đưa bạn gái về nhà không?

Thủy chưa trả lời thì tôi chợt tò mò hỏi thêm, nửa đùa nửa thật:

-Mà Ba Thủy già chưa, có đẹp trai không? Để coi cô có quen ai xứng giới thiệu cho ba Thủy...

Thủy nhìn tôi, ánh mắt có vẻ lạ lạ:

-Cô cũng biết ba Thủy mà...

Tôi giật mình, tim thót lại, chồm về phía Thủy, giọng hơi hốt hoảng:

-Chẳng lẽ... ba Thủy là chú Duy sao...

Thủy gật đầu:

-Đúng đó cô Quỳnh, Thủy tưởng cô biết rồi...

Tôi lắc đầu:

-Hôm trước Hà chỉ nói chung chung Thủy là em họ thôi, vả lại cô đâu ngờ chú Duy lại có con gái lớn vậy...

-Chị Hà cũng như mọi người bên nội đều rất ghét mẹ Thủy cho nên nếu không bắt buộc họ thường nói ba Thủy độc thân. Ba mẹ Thủy kết hôn sớm nên ba chưa tới 40 mà Thủy đã 15 rồi...

Bây giờ tôi mới hiểu về gương gao của Hà hôm tôi hỏi về quan hệ của Hà và Thủy. Tôi nghe lòng mình hồi hộp. Đang muốn biết về Duy tự nhiên hôm nay lại được nghe Thủy kể. Chuyện gia đình của chàng buồn như vậy hèn gì

Duy chẳng bao giờ hé môi cho tôi biết. Để nghe Thủy kể tiếp xem Thủy muốn tôi giúp ý kiến việc gì. Chợt nhớ ra tôi kêu nhỏ:

-Cô nhớ rồi, ba Thủy có cô bạn gái đẹp lắm tên Đào, Thủy có bao giờ thấy chưa?

Thủy dài giọng:

-Ừa cô cũng biết cái bà silicone đó nữa sao?

Rồi như biết mình lỡ lời Thủy đưa tay lên che miệng:

-Chết... ba Thủy mà nghe Thủy gọi cô Đào vậy thì có nước ăn đòn...

Tôi ngạc nhiên:

-Gọi vậy nghĩa là gì hở Thủy?

Thủy cười nhỏ:

-Tên này là do chị Hà đặt đó, tại trên người cô Đào có nhiều silicone quá cô không thấy sao?

Tôi chợt hiểu nên cũng cười:

-Hà coi hiên vậy mà cũng phá quá...

Thủy ngồi ngay lại:

-Cô Đào hay đến nhà Thủy lắm, gần như mỗi tuần...

Tôi nghe tim mình hơi nhói, thì ra người ta thân mật với nhau vậy mà mình còn mơ mộng bao lâu nay... Tiếng Thủy vẫn đều đều:

-Nhưng mà nói thiệt thì Thủy thấy ba không thích cô Đào đâu, ba tiếp cô ấy chỉ vì phép lịch sự xã giao thôi. Giữa hai người Thủy thấy không có vẻ gì giống đang cặp nhau hết...

Tôi thắc mắc:

-Nếu không thích thì ba Thủy có thể từ chối đừng cho cô ấy đến nhà mà...

Thủy lắc đầu:

-Tại cô không biết thôi, cô Đào và ba Thủy cùng tổ làm việc nên cô Đào lấy có bàn việc công để đến. Ba Thủy đâu có từ chối được...

Thủy càng nói tôi càng cảm thấy tò mò. Tôi hỏi:

-Vậy trong câu chuyện này Thủy cần cô giúp ý kiến về việc gì? Hay Thủy muốn cô giới thiệu bạn gái cho ba?

Thủy lắc đầu:

-Không cần đâu cô... Thủy nghĩ ba đã có đối tượng rồi...

Tôi kêu:

-Trời.. câu chuyện có vẻ ngày càng phức tạp...

Thủy cười:

-Để Thủy tóm tắt nhanh cho cô nghe không thôi cô bị tẩu hỏa nhập ma mất. Có một ngày Thủy thấy ba buồn quá nên năn nỉ hết lời ba mới kể cho Thủy nghe sơ sơ... Ba nói khoảng thời gian mấy năm sau khi mẹ Thủy bỏ đi ba rất ghét đàn bà, không còn tin tưởng vào tình yêu nên tuyệt đối không giao thiệp với phụ nữ. Sau đó khi tâm trạng đã ổn định lại thì ba không còn tránh họ nữa nhưng vẫn không cảm thấy yêu được ai hết. Ba nói ba tưởng trái tim của ba đã chai lì với tình yêu nên không tìm kiếm nữa... Cho đến một ngày ba thật ngạc nhiên khi cảm thấy tim mình rung động...

Tim tôi chợt hồi hộp lạ lùng. Cố giữ cho giọng mình đừng run, tôi nói:

-Ba Thủy hiền và galant như vậy chắc chắn cô nào gặp cũng phải có cảm tình... như vậy thì còn vấn đề gì hờ Thủy?

Thủy thở dài:

-Vấn đề là ba Thủy không đủ tự tin nên đã không tiến tới với người con gái kia. Nghe ba nói cô đó trẻ lắm, nhỏ hơn ba tới mười mấy tuổi lận...

Tim tôi bây giờ ngoài hồi hộp còn thêm run rẩy. Có phải chẳng người con gái đó chính là tôi? Nhớ lại ánh mắt và cách nói chuyện của Duy trong thời gian trước, tôi càng tin chắc điều này. Tôi hỏi dò:

-Thì đã sao? Mười mấy tuổi đâu phải nhiều lắm...

Thủy phân tích như người lớn:

-Với tình yêu tuổi tác không phải là vấn đề. Ngày trước khi còn sống một mình ba Thủy đã không đủ tự tin để tỏ lòng, bây giờ có thêm Thủy ba lại càng khó nói hơn. Nếu cô đó chấp nhận tình yêu của ba Thủy thì phải về làm mẹ kế của một người con gái nhỏ hơn mình có chín mười tuổi thôi. Thí dụ là cô thì cô nghĩ cô có gật đầu với ba Thủy không?

Tôi bối rối:

-Ồ... sao Thủy lại kéo cô vào...

Thủy nhìn vào mắt tôi, ánh mắt Thủy khiến tôi càng bối rối:

-Thì đó là vấn đề mà Thủy cần hỏi cô đó mà...

Tôi thở nhẹ:

-Thì ra vậy... để cô nghĩ coi...

Thủy nói đúng. Chỉ tưởng tượng thôi tôi cũng thấy làm mẹ kế của một cô bé lớn như Thủy chẳng dễ chút nào. Từ lúc biết Thủy là con gái của Duy tôi đâm ra bối rối. Tôi nghĩ mình yêu Duy nhưng liệu tình yêu của tôi có đủ lớn để giúp tôi vượt qua thử thách mà chấp nhận về với chàng và làm mẹ của Thủy không? Và liệu gia đình tôi có sẽ đồng ý cho tôi quyết định như vậy hay không? Ý tưởng trong đầu tôi cứ xoay vòng vòng. Vấn đề này có lẽ tôi phải cần có thời gian và bình tĩnh để suy nghĩ và phân tích thật cẩn kẽ mới có câu trả lời cho Thủy được. Ủa mà lạ chưa kìa, sao tôi cứ nghĩ rằng mình chính là người con gái đã khiến tim Duy rung động kia chứ? Tôi có chủ quan quá hay không khi tin vào trực giác của mình như vậy?

Thủy lên tiếng:

-Cô cứ từ từ suy nghĩ rồi cho Thủy biết cũng được...

Tôi nhìn Thủy, ánh mắt của Thủy khiến tôi nghi ngờ, tôi hỏi Thủy:

-Mà Thủy nói thiệt cho cô biết Thủy có biết cô gái đó là ai không?

Thủy lúng túng:

-Không... ơ... mà có...

-Thủy có gì giấu cô phải không?

Thủy cúi mặt không nhìn tôi:

-Thủy nói cái này cô hứa đừng la hay giận Thủy nhé...

Tôi gật đầu:

-Cô hứa, Thủy nói đi...

Cô bé ngập ngừng một chút rồi nói nhỏ:

-Thật ra ba không có nói cho Thủy biết là ai hết nhưng mà Thủy đem chuyện này kể cho chị Hà nghe. Chị Hà gom hết các chi tiết rồi suy nghĩ và đoán người con gái đó là cô Quỳnh. Thủy nghe nói nhưng đâu biết cô là ai cho tới hôm đó đi phố tình cờ gặp cô Thủy mới biết mặt... Chị Hà còn biểu Thủy khi nói chuyện phải gọi cô là cô chứ không được gọi bằng chị...

Những lời nói của Thủy khiến tôi đỏ mặt. Tôi hỏi:

-Và sau đó khi Thủy đến nhà cô thì cũng là ý của Hà?

Thủy gật đầu:

-Tôi hôm đó chị Hà và Thủy bàn với nhau làm cách nào để nói với cô. Chị Hà nói chuyện này quan trọng lắm nên phải xử sự khéo mới không hư việc. Cuối cùng chị Hà mới nghĩ ra cách cho Thủy đi... “nằm vùng” trong nhà của cô rồi từ từ tìm cơ hội để dò ý cô. Chờ mãi cho tới hôm nay Thủy mới có cơ hội nói chuyện riêng với cô...

Thủy ngược lên nhìn tôi. Thấy tôi trầm ngâm con bé lay nhẹ tay tôi:

-Thủy giấu cô cô đừng giận Thủy nha, tại chị Hà nói thời cơ chưa đến thì đừng nói...

Nghe giọng nói của Thủy tôi phì cười:

-Hà và Thủy đi đóng phim trình thám được đó. Hai chị em một người đạo diễn một người diễn viên, thiệt tình...

Thấy tôi cười Thủy có vẻ yên tâm, con bé cũng nhoẻn miệng cười theo tôi.

Bây giờ tôi mới nhận ra nụ cười của Thủy thật giống Duy, hèn gì hôm trước tôi thấy quen quen. Tự nhiên tôi thấy mến Thủy. Làm sao tôi có thể giận Thủy được khi tôi hiểu rằng tất cả mọi việc Thủy làm đều vì tình thương dành cho Duy, tình thương của một đứa con gái bị bắt buộc sống xa cha ruột của mình từ nhỏ.

Cả tuần lễ sau đó tôi cứ suy nghĩ mãi mà vẫn chưa tìm ra câu trả lời. Gật đầu thì biết trước là bao nhiêu khó khăn đang chờ đón. Lắc đầu thì nghe chổ ngực trái chọt nhói đau. Nhưng dù sao đi nữa thì cũng chưa tới lúc tôi phải quyết định cơ mà. Chỉ là Thủy và Hà đoán già đoán non thôi chứ Duy đâu đã lên tiếng. Tôi nghĩ đến Duy với một chút giận hờn trong tim. Việc chàng bỏ đi không nói lời nào hôm trước hình như vẫn còn để lại trong tôi một vết xước chưa lành.

Tôi nói với Thủy chuyện của tôi và Duy bắt đầu từ một chữ duyên. Thôi thì hãy để cho duyên quyết định vậy. Thủy có vẻ buồn và thất vọng lắm. Con bé hỏi tôi, giọng hơi nghèn nghẹn:

-Nếu vậy Thủy vẫn có thể tiếp tục đến nhà cô chơi chứ?

Chớp mắt để che giấu xúc động, tôi gật đầu:

-Dĩ nhiên, bất cứ lúc nào Thủy muốn...

SANDBANKS

Chương 5

Hôm nay Thủy hẹn tôi đi phố. Thủy ít khi trễ hẹn mà lần này tôi đến chỗ hẹn chờ gần nửa giờ rồi vẫn chưa thấy Thủy đến, không biết có chuyện gì không. Từ sau buổi nói chuyện với Thủy giữa chúng tôi hình như đã có sự thông cảm vô hình. Có chuyện gì Thủy cũng thường tâm sự với tôi. Còn tôi thì luôn thích thú và chờ đợi để lắng nghe. Có lẽ vì những chuyện của Thủy kể ít nhiều đều có liên quan đến Duy. Hơn ai hết tôi biết mình vẫn không quên được chàng. Đáng tiếc là từ đó đến nay đã hơn hai tháng, cái duyên mà tôi chờ đợi có lẽ sẽ không bao giờ đến.

Thở dài để xua đi những ý nghĩ về Duy trong đầu, tôi lại sốt ruột nhìn đồng hồ. Cúi xuống tìm trong ví cái điện thoại cầm tay. Đang loay hoay chưa kịp bấm số thì chợt nghe một giọng nói quen thuộc vang lên:

-Xin lỗi Quỳnh, Thủy đột nhiên đau bụng không đến được nên nhờ tôi ra đây gặp Quỳnh...

Tôi mở to mắt nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt. Có phải Duy không? Tôi không lầm chứ? Chàng xuất hiện đúng vào lúc mà tôi không ngờ nhất. Quần jeans, áo polo trắng khiến chàng trông lạ hẵn đi. Nhìn trẻ trung

hơn chemise và cravate mà tôi vẫn quen nhìn khi chàng đi làm. Ánh mắt tôi như bị hút vào tia nhìn của Duy và dừng lại ở đó. Chúng tôi cứ đứng nhìn nhau như vậy. Trong ánh mắt kia tôi đọc được một chút vui, một chút buồn và một chút bối rối. Rồi ánh mắt đó từ từ chuyển qua dịu dàng... cuối cùng là đắm đuối. Tôi làm lẫn hay lại bị cơn bệnh chủ quan hành hạ nữa rồi. Tim tôi đập loạn trong lồng ngực. Tôi cúi mặt trốn ánh mắt chàng. Không ngờ đã hơn nửa năm trôi qua rồi mà khi gặp lại Duy tôi lại không giữ được bình tĩnh thế này. Sự xuất hiện của chàng khiến tôi hiểu rõ rằng Thủy đã kể hết mọi chuyện cho chàng nghe. Tôi chột ngại ngừng, không biết con bé đã nói với chàng những gì. Cũng may là tôi chưa hề nói với Thủy là tôi tương tư Duy. Tôi nhìn lên, Duy vẫn nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cố trấn tĩnh và nói:

-Ừa... Thủy có số phone tay của Quỳnh mà sao không gọi?

-Thật ra Thủy định gọi Quỳnh nhưng tôi không cho...

Tôi ngạc nhiên:

-Tại sao?

Chàng nheo mắt:

-Có thể nói là tôi tìm lý do để ra gặp Quỳnh...

Tôi vờ không nhìn thấy cái nheo mắt và câu nói tình tứ của Duy:

-Không sao... vậy Quỳnh về... đợi khi nào Thủy khỏe thì hẹn lại cũng được...

Vẻ ngáp ngừng hiện lên trong ánh mắt Duy:

-Quỳnh có phải đi đâu không? Nếu không... cho tôi được mời Quỳnh ly cà phê...

Vừa nói Duy vừa chỉ qua tiệm Tim Hortons bên kia đường. Lời mời của chàng hấp dẫn quá. Ánh mắt của chàng tha thiết quá. Lý trí bảo tôi từ chối trong khi quả tim thì muốn tôi gật đầu. Tôi còn đang dừng dằng thì Duy cười

nhẹ:

-Tôi mời thật mà... Quỳnh kiếm cơ từ chối không tội nghiệp tôi sao...

Nụ cười và câu nói của chàng đã đánh gục lý trí. Quả tim hình như đang rộn rã vì thắng cuộc. Tôi cũng mỉm cười:

-Nghe chú nói vậy Quỳnh đâu có nỡ lòng từ chối...

Tôi bước cùng chàng qua đường. Nhìn hai cái bóng sánh đôi phản chiếu qua cửa kính, tôi chợt cảm thấy xúc động lạ lùng.

Sau buổi trưa nên tiệm khá vắng. Tôi vờ chăm chú khuấy ly cà phê trước mặt, tránh không nhìn Duy. Tôi sợ chàng đọc được tình cảm trong mắt mình. Một thoáng im lặng trôi qua. Ly cà phê đã pha xong, không lẽ cứ cúi mặt hoài nên tôi đành nhìn lên bắt gặp ánh mắt chàng đang nhìn mình, vẫn ánh mắt đắm đuối của lúc nãy.

Thấy tôi nhìn lên Duy đặt trước mặt tôi một gói quà nhỏ thật xinh đẹp, chàng khẽ nói:

-Tặng cho Quỳnh...

Tôi ngạc nhiên:

-Sao tự nhiên lại tặng quà cho Quỳnh?

Từ khi gặp lại Duy đến giờ hình như tôi gọi chàng bằng chú chỉ có một lần. Khi không bắt buộc tôi thường chọn cách nói trống không. Cách nói này ít khi tôi sử dụng để nói chuyện với bất cứ ai vì cảm thấy nói như vậy không được lịch sự lắm.

Duy nhìn tôi:

-Đâu có tự nhiên, là quà... tạ tội mà...

Có lẽ nhìn thấy vẻ ngơ ngác của tôi nên Duy nói tiếp:

-Cái tội... hôm đó nghỉ phép đi xa mà không báo cho Quỳnh biết... để Quỳnh chờ...

Nỗi giận hờn bị chàng khơi lại khiến tôi quay mặt:

-Ai thèm chờ chứ...

Duy nhẹ nhàng:

-Thật ra lần đó tôi sang Cali sớm hơn hai tuần so với dự tính. Gần đến ngày trở về Montreal mà Thủy không cố nhịn nên đã gây với người cha dượng một trận thật lớn. Sau đó nó giận bỏ đi ở nhờ nhà bạn nói là chờ tới ngày tôi sang đón, mặc kệ mẹ la mắng hay năn nỉ cũng nhất định không chịu trở về nhà. Mẹ của Thủy không yên tâm cho Thủy ở ngoài nên điện thoại hỏi tôi có thể đổi ngày sang đón Thủy liền hay không. Tôi điều đình với nơi làm việc được nên đã lấy vé máy bay đi liền...

Tôi không nhìn Duy nhưng vẫn lắng nghe hết những gì chàng nói. Cứ cho là chàng đi gấp lại không có số điện thoại của tôi nên không gọi cho tôi đi, nhưng sau đó nếu muốn chàng vẫn có thể báo tin cho tôi biết mà, chỉ cần nhờ Hà hỏi Chi hay Bích là sẽ liên lạc được với tôi ngay...

Như đọc được ý nghĩ của tôi, Duy nói tiếp:

-Trước khi đi tôi có nghĩ đến Quỳnh nhưng không có số phone để gọi. Sau đó qua đến Cali rồi tôi cũng có định nhờ Hà hỏi giùm số phone của Quỳnh để gọi nhưng rồi càng nghĩ tôi càng cảm thấy chuyện của mình cuối cùng sẽ chẳng đi đến đâu thì chẳng nên cho Hà biết để làm gì nên tôi nhủ lòng hãy xếp tất cả vào quá khứ... và vì vậy nên đã không liên lạc với Quỳnh...

Nghe Duy chịu khó dài dòng giải thích tôi đã nguôi bớt nỗi giận hờn. Dù sao thì chàng cũng đã có nghĩ đến tôi. Như vậy cũng đủ cho tôi vui. Thấy tôi vẫn im lặng cúi đầu, Duy gọi nhỏ:

-Quỳnh nè...

Giọng chàng âu yếm khiến tôi bối rối nhìn lên trả lời theo phản xạ:

-Dạ... chú...

Duy như hơi khựng lại với chữ chú mà tôi vừa gọi chàng. Tôi định nói một câu gì đó để khóa lấp nhưng chưa kịp thì đã nghe chàng thở dài:

-Nói thiệt, lần nào sau khi gặp Quỳnh xong tôi cũng về nhà soi gương cả giờ đồng hồ...

Tôi thắc mắc:

-Tại sao?

Duy nheo mắt:

-Thì coi kỹ coi mình có thiệt già lắm hay không mà cứ bị gọi bằng chú đó... và liệu... già như vậy thì có xứng với Quỳnh không...

Tôi vừa tức cười vừa xấu hổ. Không biết nhỏ Thủy đã nói gì với Duy mà chàng tấn công tôi tới tấp như thế này. Tôi bối rối cúi mặt nghịch chiếc muống nhỏ không trả lời Duy. Bình thường tôi ứng đáp xoay trở nhanh nhẹn lắm, sao bây giờ tôi không tìm ra được câu nào để nói với Duy hết vậy kia.

Tiếng Duy tha thiết:

-Quỳnh hứa nhé... gọi bằng anh cho tôi được cảm thấy mình trẻ chút...

Tôi vẫn chưa biết nói gì thì Duy đã với qua nắm lấy bàn tay tôi đang nghịch chiếc muống. Cả người tôi như tê dại đi vì cảm giác tiếp xúc giữa hai bàn tay. Chàng xiết nhẹ tay tôi, giọng nhẹ tênh:

-Anh năn nỉ mà...

Bàn tay tôi run khê trong tay chàng. Chữ anh mà chàng vừa xưng khiến tôi choáng váng. Ngọt ngào quá. Tình tứ quá. Đây không phải là những thứ tôi đã từng mơ ước sao. Làm sao tôi có thể từ chối được chàng đây chứ. Tại tôi lòng bùng, cảnh vật trước mặt như mờ nhạt hẳn đi. Chỉ còn ánh mắt thiết tha của chàng đang dán chặt vào tôi chờ đợi. Tôi chớp mắt nói nhỏ:

-Quỳnh hứa với... anh...

Chữ anh đầu tiên tôi gọi Duy thật ngượng nghịu nhưng vẫn khiến chàng vui:

-Cám ơn Quỳnh...

Bắt gặp ánh mắt tò mò của hai người đàn bà mới vào ngồi ở bàn bên cạnh, tôi khê rút tay về và nói nhỏ:

-Người ta đang nhìn mình kìa...

Duy liếc nhìn qua bên kia và hiểu ý tôi nên cười nhẹ:

-Mình uống cà phê chứ, nguội hết rồi...

Tôi chợt nhìn thấy gói quà còn nằm trên bàn nên cầm lên. Duy nói:

-Quỳnh mở ra xem có thích không...

Tôi xé nhẹ lớp giấy bóng bọc bên ngoài, đoán thẳm là một cái CD. Quả đúng như tôi nghĩ, Treasury of Love, hòa tấu piano của Richard Clayderman. Tôi reo nhỏ:

-Wow... CD này cũ lắm rồi... Quỳnh tìm hoài cũng không có...

Hèn gì mà cách đây hai tuần Thủy vào phòng tôi lục lọi những CD hòa tấu và cứ theo hỏi tôi còn thiếu cái nào, tôi thích loại nhạc nào, nghệ sĩ nào...

Tôi nhìn chàng:

-Ngoài việc nói với anh Quỳnh thích nghe Richard Clayderman đàn piano những bản nhạc tình êm dịu. Thủy còn kể cho anh nghe những gì?

Duy cười nhỏ:

-Ah, cái đó là bí mật quân sự của cha con anh, không tiết lộ với người ngoài

được. Trừ khi...

Tôi không hiểu:

-Trừ khi gì anh?

Thì ra gọi chàng bằng anh không khó khăn như tôi tưởng tượng. Chàng nheo mắt:

-Trừ khi Quỳnh không phải là người ngoài...

Biết lại bị Duy trêu nên tôi đỏ mặt cúi xuống vờ đọc list nhạc trên mặt sau của chiếc CD. Thế nào tôi cũng phải điều tra chi tiết ở Thủy mới được.

Tiếng Duy dịu dàng:

-Quỳnh thích món quà này chứ?

Tôi gật đầu:

-Thích lắm, cảm ơn anh... Nghe Thủy nói anh cũng thích nghe nhạc hòa tấu lắm hử?

Duy gật đầu:

-Đúng... và cũng thích nghe Richard Clayderman...

Rồi chàng ngâm nga:

-“Ra ta hợp tâm đầu”...

Chàng dí dỏm nhại câu thơ của Nguyễn Nhược Pháp để trêu tôi. Tôi bật cười:

-Thì ra anh không hiền như Quỳnh tưởng...

Duy cũng cười, chàng ngồi thẳng dậy và nói:

-Thôi không đùa nữa, mình bàn chuyện đám cưới nhé. Cuối tuần này hay tuần sau trời nắng mình tổ chức đi Sandbanks, Quỳnh rảnh không?

-Quỳnh ủng hộ hết mình, lâu quá không đến đó... cũng hơi nhớ nhớ...

-Vậy để anh bảo Hà rủ mọi người rồi cho Quỳnh biết ngày giờ nhé.

Rồi chàng chép miệng:

-Mau ghê... mới đó đã một năm...

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần năm giờ chiều. Duy hỏi:

-Quỳnh phải về hử?

Tôi vừa cất cái CD vào ví vừa gật đầu:

-Chiều nay nhà có khách. Quỳnh hứa với nhỏ em phụ nó làm cơm...

Duy đứng dậy:

-Anh đưa Quỳnh về rồi cũng về không thôi Thủy chờ...

Duy mở cửa kính cho tôi ra trước. Bàn tay kia của chàng không biết vô tình hay cố ý đặt hờ trên eo dịu nhẹ lưng tôi. Nhẹ cho đến nỗi nếu không để ý có lẽ tôi cũng không biết. Chỉ chút xíu vậy thôi mà tôi cũng cảm nhận ra được sự che chở âu yếm trong cử chỉ của chàng. Những săn sóc nhiều khi thật nhỏ nhặt cũng khiến tim tôi rung động. Tôi biết mình đã yêu chàng thật rồi. Lời nói và hành động của chàng hôm nay cũng gián tiếp cho tôi biết chàng sẵn sàng để tỏ tình với tôi. Có lẽ đã đến lúc tôi phải có câu trả lời cho câu hỏi của Thủy hôm trước.

Ngồi vào xe nói địa chỉ nhà mình cho Duy xong tôi định cài seatbelt nhưng kéo hoài cái dây cũng không ra. Thấy tôi loay hoay Duy nhìn sang:

-Oh... cái dây đó muốn hư rồi nên hay bị kẹt lắm, phải biết ý mới kéo được.

Đề anh giúp Quỳnh...

Chàng chồm qua cầm cái móc vừa kéo vừa giật nhẹ nhẹ. Dù đã cố ép mình sát vào lưng ghế nhưng mũi tôi vẫn chạm vào ngực áo chàng. Mùi cologne dịu dịu của chàng len nhẹ vào khứu giác. Cảm giác tiếp xúc gần gũi khiến tôi run rẩy. Hình như Duy đã kéo được sợi dây ra nhưng sau đó tôi lại nghe tiếng nó bị rút trở lại. Trước khi tôi biết việc gì xảy ra thì gương mặt của chàng đã kề sát mặt tôi. Tôi nhìn thấy được ánh mắt đắm đuối của chàng bao phủ lấy gương mặt mình trước khi khép nhẹ mắt. Hơi thở của chàng nồng ấm bên má rồi di chuyển khắp mặt và cuối cùng dừng lại trên đôi môi tôi

đang hé mở chờ đợi. Tôi đã có câu trả lời cho Thủy. Tôi sẽ gạt đầu với chàng. Và tôi tin rằng dù cho có khó khăn đi nữa thì với tình yêu của mình dành cho Duy tôi cũng sẽ đủ khả năng để vượt qua.

Tôi vừa cảm nhận được đôi môi mềm của Duy kề sát môi mình thì tiếng chuông điện thoại chột reo vang. Hình như là cell phone của Duy. Chúng tôi cùng ra khỏi cơn mê đắm. Tôi đặt tay lên ngực Duy đẩy nhẹ chàng ra và ngồi thẳng dậy nhắc chàng:

-Nghe phone đi anh...

Bây giờ hình như Duy mới định thần. Tôi nghe chàng trả lời phone:

-Allo...

-...

-À, Đào... Có chuyện gì vậy em?

Máu nóng dồn lên mặt. Tôi cảm thấy ghen với người đàn bà kia. Tôi đâu biết chàng xưng anh và gọi Đào bằng em ngọt xớt như vậy. Vậy mà Thủy cứ nói với tôi là hai người họ không có gì.

Tôi nghe giọng Duy dỗ dành:

-... khoan... đừng khóc... cho anh biết đã xảy ra chuyện gì...

Không biết bên kia nói gì mà Duy thở ra:

-Thôi được, vậy anh đến em bây giờ...

Duy cúp phone cũng vừa đúng lúc tôi mở cửa xe bước xuống. Tôi cố giữ giọng nhẹ nhàng nói với chàng:

-Anh đi lo việc của anh đi, Quỳnh về xe bus được rồi...

Nói xong tôi quay lưng. Tôi nghe Duy nói với theo:

-Anh đưa Quỳnh về xong mới đi cũng được mà...

Nhưng tôi không quay lại, tôi băng qua đường và trèo lên chiếc xe buýt đang đậu chờ đón khách. Ngồi xuống một chiếc băng trống cạnh cửa sổ tôi nghe mắt mình cay cay. Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh. Tôi hít vào một hơi thật

dài để tự trấn tĩnh lại và tự nhủ lòng hãy quên hết đi. Cũng may mà mọi việc chưa bắt đầu. Hơn ai hết tôi biết rõ trong tình cảm mình rất ích kỷ. Tôi vẫn nhớ tới lời Hà nói về sự đào hoa của Duy hôm đi Sandbanks năm ngoái. Tôi vẫn nhớ vẻ ganh tỵ trong đôi mắt của Đào khi nhìn thấy tôi và Duy cùng ăn trưa chung trong nhà hàng. Và vừa rồi thì tôi mới nghe Duy nói chuyện với Đào thật ngọt và chàng vội vã hứa sẽ tới với Đào ngay khi nghe cô ta khóc. Bấy nhiêu đó sự việc tuy chưa thể đưa đến kết luận gì cả nhưng tôi vốn dĩ không thích tranh giành. Huống chi Duy chưa tỏ tình và tôi cũng chưa đáp lại. Vậy thì tại sao tôi không dừng lại ở đây khi biết rằng con đường trước mặt không dễ đi chút nào. Và tôi cảm thấy lòng nhẹ nhõm. Tôi tự hài lòng với quyết định của mình.

Buổi tối thứ Tư Thủy đến nhà tìm tôi. Tôi đang ngồi trong phòng đọc sách thì thấy Thủy vào. Tôi ngạc nhiên:

-Ừa Thủy... đi đâu vậy?

Giọng Thủy hào hứng:

-Thủy đến rủ cô Quỳnh thứ Bảy này đi Sandbanks...

Chợt nhớ hôm trước Thủy bị đau bụng nên tôi hỏi:

-Thủy hết đau chưa mà đã chạy lung tung vậy?

Thủy hơi ngạc nhiên rồi chợt nhớ ra:

-Oh... hết rồi cô... Thủy hay đau bụng vậy lắm... mỗi tháng một lần...

Tôi chợt hiểu và cũng chợt nhớ lại mình định điều tra xem Thủy đã nói những gì với Duy. Nhưng rồi tôi thở dài... đã quyết định không tiến tới với Duy nữa thì biết thêm nhiều làm gì chứ.

Thủy nhìn tôi:

-Cô đang có chuyện gì buồn hử?

Tôi nghĩ có lẽ Duy đã nói gì với Thủy nên nhìn Thủy dò xét:

-Sao Thủy hỏi vậy?

-Không... tại Thủy nghe cô thở dài... và cũng nhìn thấy nét mặt cô không vui...

Thủy có vẻ không biết gì thật. Có lẽ Duy đã không nói với Thủy thái độ giận dữ của tôi hôm đó.

Thủy lay tay tôi:

-Dù sao thứ Bảy này cô cũng sẽ đi chơi với Thủy nhé cô...

Tôi lắc đầu:

-Không được... thứ Bảy này cô phải đi làm thêm. Thủy cứ đi chơi với mọi người cho vui đi...

Nét mặt Thủy ỉu xiu trông thật tội:

-Hôm khác đi làm được không cô? Lâu lâu mới có dự báo một ngày nắng đẹp...

Thật ra đi làm thêm chỉ là một cái cớ để tôi có lý do từ chối. Thấy Thủy buồn ý chí của tôi có vẻ bị lung lay. mấy hôm nay tôi suy nghĩ rất nhiều. Tôi không biết mình có quyết định độc đoán quá hay không. Tự ái bảo hãy quên Duy đi nhưng mấy ngày nay cứ quay quắt nhớ chàng. Cái CD của chàng tặng tôi đã nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần. Tưởng tượng được cùng chàng đi dạo trên bãi cát mịn của Sandbanks khiến tôi thật muốn gật đầu với Thủy. Tôi mắng thầm mình, đừng yếu đuối như vậy Quỳnh ơi...

Nhìn Thủy đang ngồi cúi mặt, tôi dịu giọng:

-Thủy đừng buồn, không có cô Thủy đi chơi với người khác thì cũng vậy thôi mà. Lần này không được thì chờ lần sau...

Thủy ngước lên, mắt long lanh rướm lệ:

-Thủy biết nếu không có lần này sẽ không bao giờ có lần sau nữa hết. Hôm đó ba Thủy đi gặp cô với tâm trạng thật vui nhưng khi trở về thì có vẻ chán nản lắm. Ba không nói nhưng Thủy đoán là giữa cô và ba đã có xảy ra chuyện gì rồi. Chị Hà nói rú mọi người đi chơi mong là tạo cơ hội cho hai

người hòa nhau...

Những giọt nước mắt của Thủy khiến tôi xiêu lòng, con bé cũng có nhận xét tinh tế lắm đó chứ. Rút tờ khăn giấy đưa cho Thủy, tôi nói:

-Lau mắt đi cô bé nè... Thôi được... vậy cô để tuần sau mới đi làm, tuần này cô đi chơi với Thủy...

Nghe tôi nói gương mặt đang buồn của Thủy sáng lên, con bé cười được ngay:

-Cô nói thật hở cô? Cảm ơn cô... Thủy vui ghê... Để Thủy phải báo cho chị Hà biết liền mới được...

Rồi Thủy nhìn đồng hồ tay và đứng dậy:

-Khuya rồi Thủy về nha, cô nhớ 5 giờ sáng thứ Bảy đó, đừng quên...

Tôi chợt cũng cảm thấy một niềm vui dâng lên trong tim. Tôi sắp được gặp lại chàng.

Phạm Lệ An

SANDBANKS

Chương 6

Chín giờ sáng thứ Bảy chúng tôi đã có mặt ở Sandbanks. Ngoài cái gật đầu nhẹ để chào Duy khi gặp mặt, tôi và chàng chẳng trao đổi riêng với nhau một câu nào. Mà dẫu có muốn đi nữa, chúng tôi cũng không có cơ hội. Chi và Bích định cùng tổ chức đám cưới vào hè năm tới nên gần như suốt cuộc

hành trình mọi người đều bàn về vấn đề này. Nào là đặt nhà hàng nào ngon, may áo cưới ở đâu đẹp, hưởng tuần trăng mật ở đâu vui, tất cả đều được Chi và Bích đem ra làm đề tài để bàn tán. Ngoại trừ những khi bị hai nhỏ khiêu khích danh đề hỏi thì tôi mới đưa ý kiến, còn lại thì tôi nghe nhiều hơn nói. Tâm trạng không vui nên tôi không muốn nói nhiều.

Tôi đặt chiếc giỏ lên bàn và nhìn chung quanh. Còn sớm nên bãi vắng ngắt chưa có nhiều người. Hôm nay tuy trời có nắng nhưng gió hơi lớn. Cứ nhìn những con sóng trắng xóa tấp vào bờ thì đủ biết. Tôi nhìn quanh. Toàn và Bình đang loay hoay mắc hai cái võng dưới gốc cây. Chi, Bích và Thủy đang chụm đầu vào cuốn tạp chí Bridal coi hình áo cưới. Hà cũng đứng bên cạnh vừa nhìn vừa soạn đồ trong những chiếc giỏ mang theo. Tôi không nhìn thấy Duy, có lẽ chàng đang mang những đồ đạc còn sót lại ngoài xe vào.

Tôi thấy Hà cầm hai tấm khăn trải bàn bằng nhựa và một túi kẹp đi về phía chiếc bàn trống. Gió thổi tung tấm khăn nhựa khiến Hà không thể nào giữ lại để kẹp được. Tôi vội đi đến:

-Đề Quỳnh giữ cho Hà kẹp. Hôm nay gió lớn quá...

Hà cười:

-Ừ, gió kiêu này chắc Hà không dám xuống nước đâu...

Bỗng tôi thấy Hà ngẩng lên nhìn phía sau tôi và gọi:

-Chú Duy ơi... giúp Hà chút...

Duy vừa đi tới thì Hà giúi luôn cái túi đựng kẹp vào tay chàng và nói:

-Chú phụ Quỳnh kẹp tiếp giùm Hà đi, Hà đi washroom...

Duy đỡ lấy cái túi chắc lưỡi:

-Con bé này...

Nhớ tới lời Thủy nói tối hôm trước nên tôi cảm động vì biết Hà cố tình tạo cơ hội cho tôi và Duy gần gũi nhau. Tôi tiếp tục giữ cái khăn bàn cho chàng kẹp. Tim tôi run, tay tôi run. Tuy hôm nay khoảng cách giữa chúng tôi không gần như hôm trước nhưng cảm giác của tôi thì không khác chút nào. Tôi nghe tiếng Duy dịu dàng:

-Quỳnh vẫn còn giận sao?

Tôi không biết phải trả lời chàng ra sao. Chuyện đâu phải chỉ nói còn hay hết là xong đâu chứ. Duy vẫn cầm cúi chăm chú vừa làm vừa nói tiếp:

-Tuy Quỳnh không nói nhưng anh có thể đoán biết được vì sao Quỳnh giận. Thật ra chuyện giữa anh và cô Đào rất dài dòng...

Duy kẹp nốt chỗ cuối cùng rồi đứng thẳng dậy nhìn vào mắt tôi:

-Hay là sau khi làm xong nhiệm vụ của Hà giao mình đi dạo một vòng, anh sẽ kể cho Quỳnh nghe...

Ánh mắt chàng nhìn tôi trêu mếu và dễ dàng. Tôi chớp mắt che giấu cảm xúc. Thì ra chàng đã đoán biết vì sao tôi không vui. Nghĩ tới được sánh vai đi dạo với chàng giữa trời nước mênh mông tôi nghe lòng hồi hộp.

Tôi cúi cầm cái khăn trải bàn còn lại và nói với chàng:

-Vậy mình qua trải luôn cái bàn kia rồi đi anh, mau lên không thôi chút nữa nắng lên nóng lắm...

Duy chưa kịp trả lời thì tôi đã nghe có tiếng léo nhéo ồn ào sau lưng nên quay lại. Một người đàn ông đang dìu một người đàn bà đi cà nhắc về phía chúng tôi. Và tôi đứng im như bị điểm huyết khi nhận ra họ không ai khác hơn là Đào và Hoan. Đào vừa nhìn thấy Duy thì ré lên:

-Anh Duy... em bị vấp đá... trật chân rồi...

Cô ta vừa nói vừa chỉ vào cái chân cà nhắc. Hai người họ đã đến trước mặt chúng tôi. Người đàn ông tên Hoan khẽ nhắc người Đào đang tựa vào mình ra và đẩy nhẹ về phía Duy:

-Nè, trả cái của nợ này cho toi nè, khiếp... chỉ có toi là chịu nổi...

Duy đưa tay ra đỡ lấy người Đào như một phản xạ. Đôi mắt sắc của Đào liếc nhanh về phía tôi rồi cô ta ngã vào người Duy như không còn sức nữa. Mọi người nghe ồn đều chạy qua đứng nhìn. Duy còn đang lưỡng lự không biết phải làm sao thì tôi chợt thấy Thủy chạy ào vào bên cạnh Đào. Con bé xoắn xuýt:

-Trời... cô Đào làm gì mà bị thương vậy? Để con đỡ cô vô kia ngồi đã...

Và Hà cũng chạy vào vừa dìu Đào phía bên kia vừa nói:

-Đúng đó... để chị phụ Thủy...

Đào có lẽ không ngờ Thủy và Hà xen vào nên không kịp phản ứng, đành ảm ức để Thủy và Hà dìu đi. Duy bị đẩy gạt sang một bên. Tôi thấy chàng quay mặt giấu nụ cười. Thấy tôi nhìn Duy nháy mắt nói nhỏ:

-Mình đi thôi Quỳnh, ở đây hết việc của mình rồi...

Chi, Bích, Toàn và Bình thấy đã hết chuyện nên cầm cái hộp và trái banh volley đi tìm chỗ căng lưới. Đi ngang chỗ tôi Chi nói:

-Quỳnh đi thay đồ tắm đi Quỳnh, chút mình bơi đùa...

Tôi vừa ừ với Chi thì thấy Hoan đi đến bên Duy. Tôi vẫn hơi sợ khi tiếp xúc với người đàn ông này nên vội quay mặt nhìn ra khơi cho ông ta không thấy mình. Tiếng Hoan oang oang:

-Toi giải quyết rắc rối xong rồi hả? Giỏi thật...

Tôi nghe tiếng Duy hỏi hơi gắt:

-Sao toi đưa cô ấy ra đây?

Duy và Hoan hình như ngày xưa cùng học chương trình Tây ở Việt Nam nên nói chuyện với nhau vẫn xưng hô moi, toi như vậy. Tiếng Hoan trả lời:

-Cô ta phone đánh thức moi từ 5 giờ sáng. Hết năn nỉ tới khóc lóc moi không đưa đi làm sao yên thân được chứ...

Tiếng Duy ngạc nhiên:

-Nhưng sao cô ta biết hôm nay moi đi Sandbanks...

Hoan thở dài:

-Thì cũng tại tôi qua đi ăn moi lỡ miệng nói cho cô ta biết...

Bây giờ tôi mới hiểu lý do về việc xuất hiện của Đào. Vậy mà tôi còn định hỏi Duy là có phải chàng hẹn với Đào và Hoan hay không. Hơi hối hận vì đã hiểu lầm Duy nên tôi quay lại định nhìn chàng thì không thấy Duy và Hoan đâu cả. Còn đang phân vân thì chợt cảm thấy có vòng tay ôm nhẹ eo tôi từ phía sau, và giọng trầm ấm của Duy thì thấm sát bên tai:

-Em tìm anh hử?

Cả người tôi tê dại vì cảm giác. Vòng tay vờn nhẹ trên eo, hơi thở nhột nhột bên tai và tiếng em chàng vừa ngọt ngào gọi khiến tôi chói với. Đầu tôi tựa vào ngực chàng êm ái. Rồi chợt nhớ mình đang ở nơi công cộng nên tôi vội đứng thẳng dậy đỏ mặt:

-Anh... ầu thiệt...

Chàng cười cười:

-Ai cũng lo chơi... đâu có ai nhìn mình đâu mà sợ...

Chúng tôi đi chậm chậm dọc theo bãi cát sát mé nước. Buổi sáng chưa nóng lắm nên người ta chưa xuống nước nhiều. Không gian khá yên tĩnh. Chỉ có tiếng sóng vỗ và thỉnh thoảng vài tiếng chim hải âu gọi nhau.

Đi được một lúc, Duy bắt đầu câu chuyện bằng giọng nói ấm áp và từ tốn của chàng:

-Anh bắt đầu sang du học ở Montreal vào năm 72. Quỳnh biết không, khi đó ngoài những du học sinh như anh thì hầu như không có người Việt Nam nào sống ở đây cả. Trong trường anh học chỉ có bốn người Việt, ba nam một nữ. Ngoài Hoan và Đào mà Quỳnh đã biết, còn có thêm một người nữa tên Lục. Có sống xa quê hương mới biết nhiều khi thèm làm sao được nói một câu tiếng Việt, được ăn một món ăn Việt Nam hay được nhắc đến những kỷ

niệm khi còn ở quê nhà. Vì vậy, nhóm bốn người tụi anh trở nên thân nhau mau chóng. Kẹt một nỗi là ba chàng thanh niên độc thân mà chỉ có một bóng hồng cho nên lúc đó ba người tụi anh hình như ai cũng có chút ít cảm tình với Đào và ai cũng mong mình sẽ là người được Đào để ý đến.

Thời gian dần trôi, từ từ anh nhận ra Đào không thích hợp với anh. Tính cô ấy thực tế và thiên về vật chất trong khi thế giới tình yêu mà anh theo đuổi lại khá lãng mạn và mơ mộng. Bởi vậy anh cố ý rút lui từ từ. Tuy nhiên, anh biết dù cho muốn rút lui cũng phải rất khéo léo mới không ảnh hưởng đến tình cảm của bốn người, nhất là làm sao để cô Đào đừng tự ái. Thực lòng mà nói thì ai cũng thấy tính tình cô Đào có chút kiêu căng tự phụ. Điều này cũng đúng thôi vì cô ấy là con nhà giàu lại học giỏi và có nhan sắc. Vì vậy sau khi suy nghĩ và bàn tính với Hoan và Lực, anh quyết định nhận cô Đào làm em kết nghĩa. Mọi việc coi như được giải quyết êm đẹp và ai cũng hài lòng. Chỉ có anh nhiều khi hơi mệt vì bị cô em kết nghĩa bắt nạt như Quỳnh đã thấy đó.

Vì biến cố 75 nên sau khi ra trường anh và các bạn đều chọn ở lại và tìm việc làm tại Montreal. Lúc đó ở đây ít người nên việc làm rất nhiều. Cuối cùng cả nhóm 4 người vừa tốt nghiệp của anh đều được HQ nhận, là nơi mà anh vẫn tiếp tục làm cho tới bây giờ. Một năm sau Đào quyết định kết hôn với Lực. Hoan lúc này đã quen biết với Nancy, một cô đầm làm việc chung nên cũng không bị ảnh hưởng gì. Năm sau nữa Hoan cũng đám cưới với Nancy. Cuối cùng thì chỉ còn anh là solo, không vợ cũng không người yêu. Năm 78, 79 làn sóng người vượt biên lên cao. Montreal cũng đã nhận rất nhiều người sang định cư nhân đạo. Sau giờ làm việc anh không bận rộn việc gia đình nên khá rảnh rỗi. Vì vậy anh đã ghi tên làm thiện nguyện viên để thông dịch và giúp đỡ những người Việt mới sang. Rồi một hôm trong số những người được anh giúp đỡ, anh đã nhìn thấy Hương, tức là má của

Thủy.

Hương tuy không đẹp bằng Đào nhưng ở cô ấy có một vẻ yếu đuối rất đáng thương. Có thể nói vẻ yếu đuối này rất dễ chinh phục trái tim của những người có tâm hồn lãng mạn như anh. Và anh biết, tình yêu đến là một điều không thể tránh khỏi. Khác với Đào, Hương là người sống nhiều về nội tâm. Cô ấy yêu văn thơ, âm nhạc. Điều này dĩ nhiên rất hợp với anh nên càng ngày tình yêu của anh dành cho Hương càng nhiều hơn. Hương cũng không giấu anh là đã có mối tình đầu ở Việt Nam. Lúc đó anh nghĩ rằng với khả năng và tình yêu của mình anh sẽ dư sức mang lại hạnh phúc cho Hương và khiến cô ấy dễ dàng quên đi người yêu cũ. Với niềm tự tin đó, một năm sau anh cầu hôn với Hương dù biết rằng Hương vẫn chưa quên được người tình xưa. Hương hơi do dự nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Sau khi đám cưới, anh cố gắng làm tất cả những gì trong khả năng mình để cho Hương vui và cảm thấy đã không quyết định sai lầm khi đồng ý lấy anh. Và anh còn có tham vọng rằng mình sẽ dần dần khiến hình bóng người xưa phai nhạt trong tim Hương. Nhưng... tất cả mọi cố gắng của anh đều vô ích. Những tưởng Thủy được sáu tuổi thì cái nền tảng hạnh phúc mà mình cố công xây dựng đã vững chắc lắm rồi. Nào ngờ chỉ sau một lần gặp lại, Hương quyết định chia tay với anh để chạy theo tiếng gọi của trái tim. Lúc đó anh mới biết rằng sau bao nhiêu cố gắng anh cũng vẫn chẳng có một chỗ đứng nào trong trái tim của Hương hết. Anh chấp nhận tất cả chỉ mong được giữ lại đứa con. Nhưng một lần nữa anh lại thất bại, đành cắn răng nhìn con mình đi qua xứ lạ làm con người khác...

Duy xúc động không nói tiếp. Câu chuyện đã khiến nỗi buồn trong chàng bị khơi lại. Chàng cúi mặt lầm lũi bước. Trong vô thức, tôi vừa đưa tay vịn nhẹ cánh tay chàng như một cách biểu lộ sự cảm thông và chia sẻ vừa nói:

-Chuyện đã qua rồi, anh đừng buồn nữa. Cuối cùng rồi Thủy cũng đã được

trở về bên anh. Bây giờ hai cha con đang sống hạnh phúc và vui vẻ, không còn ai có thể chia rẽ cha con anh được nữa đâu...

Duy quay lại nhìn tôi. Chàng nắm nhẹ bàn tay tôi đang đặt trên cánh tay chàng. Ánh mắt Duy đã vui trở lại. Bàn tay tôi ngoan ngoãn nằm yên trong tay chàng, cảm giác ấm áp và hạnh phúc dâng lên trong tim. Tôi cười với Duy.

Duy thì thầm:

-... may mà có em... đời còn dễ thương...

Câu hát của Phạm Duy được chàng dùng đúng lúc khiến tôi cảm động, chàng quả thật lãng mạn. Bàn tay tôi được chàng choàng qua khoác lấy cánh tay chàng. Chúng tôi tiếp tục bước đi. Chợt nhớ ra nên tôi hỏi:

-Ừa vậy sao bây giờ chị Đào lại một mình hờ anh? Anh Lực đâu?

Duy thở dài:

-Khi Thủy được ba tuổi thì anh Lực mất trong một tai nạn xe hơi. Đào vật vã đòi sống đòi chết. Anh và Hoan phải thay phiên túc trực săn sóc và an ủi cô ta. Ba năm sau đó không hẹn mà anh và Hoan cùng ly dị trong một năm. Tội anh trở về đời sống độc thân như thời còn đi học. Chỉ khác là thiếu mất Lực...

Từ đó đến nay đã mười mấy năm rồi. Hoan trở lại đeo đuổi Đào nhưng Đào lại chỉ muốn về với anh. Cái vỏ “anh em kết nghĩa” không còn đủ sức để làm bình phong cho anh nữa. Ngày trước anh đã biết Đào không thích hợp với mình thì bây giờ cũng vậy. Huống chi sau khi Hương bỏ đi anh đã quá chán ngán với tình yêu. Tuy nhiên anh không thể cứng rắn cự tuyệt Đào vì tội nghiệp sự góa bụa của Đào khi tuổi còn quá trẻ. Đào biết chỗ yếu này của anh nên cứ vùi vĩnh và bắt bẻ...

Tôi hỏi, giọng hơi âm ứ:

-Vậy hôm trước, khi anh định đưa Quỳnh về, cô ta lại vùi vãnh chuyện gì mà anh tức tốc tới ngay?

-Hôm đó con mèo của cô ta bị đau, bác sĩ nói nó đã già quá rồi không thể cứu được nữa nên đề nghị tiêm cho nó một mũi... Vậy là cô ta khóc lóc gọi cho anh... Anh phải tới khuyên cả buổi cô ta mới chịu...

Ngừng một chút có lẽ chờ phản ứng của tôi nhưng không nghe tôi nói gì nên Duy tiếp:

-Thật ra anh định đưa Quỳnh về nhà xong mới đi nhưng chưa gì hết Quỳnh đã giận bước xuống xe rồi...

Tôi vẫn im lặng, Duy nói tiếp:

-Nhưng mà nhờ vậy anh mới biết...

Duy bỏ ngang câu nói. Không nén được tò mò tôi đành lên tiếng:

-Anh mới biết gì?

Duy cười cười:

-Biết là từ giờ mình còn phải khổ dài dài vì bản tính hay đổi hờn của người ta...

Sẵn đang khoác tay Duy, tôi cấu mạnh những móng tay vào cánh tay chàng rồi rút tay ra giận dỗi:

-Vậy thì đừng quen với Quỳnh nữa...

Duy xuýt xoa vì đau nhưng cũng ráng phân trần:

-Anh đâu có nói không thích, con gái hay hờn dễ thương lắm mà...

Tôi không trả lời Duy. Phía trước mặt hình như đã bị chắn bởi một vách đá.

Bên ngoài là nước, không còn bãi cát để đi qua nữa. Tôi đứng lại thở dài:

-Hết đường rồi, chúng ta phải quay lại hỏi anh?

Nghĩ tới sự có mặt của Đào và Hoan tôi thật sự không muốn trở về chút nào.

Dù đã hiểu rõ mối quan hệ giữa Đào và Duy. Dù đã nghe chính Duy xác nhận là không có tình cảm gì với Đào. Tôi vẫn cảm thấy khó chịu khi tưởng

tượng đến cảnh chàng chịu đựng vất vả về người khác.

Có lẽ Duy nghe tôi thở dài nên đã đoán được ý của tôi, chàng hỏi:

-Em không muốn trở về bên đó?

Tôi thành thật:

-Không muốn chút nào...

Duy nheo mắt:

-Vậy tại sao mình phải trở về?

Tôi không hiểu:

-Là sao anh?

Duy chỉ tay qua phía bên kia vách đá:

-Anh sẽ đưa em qua bên đó chơi rồi 5 giờ chiều mình trở về đón bọn họ...

Đề nghị của chàng có vẻ hấp dẫn quá, tôi háo hức:

-Bên đó có gì hờ anh? Đẹp hơn bên này không? Anh qua rồi sao?

-Bên đó là chỗ người ta cho mướn thuyền để ra khơi, đẹp lắm nhưng không có bãi tắm. Năm ngoái anh có đi lạc qua đó...

Duy vừa mở cell phone loay hoay bấm vừa nói:

-Đề anh nhắn tin cho bọn Thủy biết rồi mình đi...

Được Duy chịu theo ý mình tôi vui lắm. Duy đã gửi xong tin nhắn, chàng quay qua tôi:

-Quỳnh muốn đi xe hay đi bộ? Đi xe thì mình phải trở ra lấy xe rồi chạy một vòng qua kia. Còn đi bộ thì gần hơn nhưng phải chịu khó leo qua vách đá này...

Tôi nhìn vách đá cao trước mắt ngại ngần:

-Cao như vậy mình leo có được không anh? Đi xe thì dễ hơn nhưng phải đi bộ trở về xa quá...

Duy nhìn tôi:

-Anh thì không sao, năm ngoái anh đã leo qua bên đó, chỉ sợ Quỳnh không

được thôi... Thật ra khó khăn nhất là lên xuống cái vách đá này thôi, phía trên đường bằng phẳng dễ đi lắm. Nhiều người cũng đi đường tắt này cho mau...

Tôi mím môi hăm hở:

-Anh được thì Quỳnh cũng phải được chứ...

Duy cười nhỏ:

-Cùng lắm nếu Quỳnh không đi được thì anh sẽ hy sinh... cõng Quỳnh qua...

Tôi đỏ mặt:

-Ai thêm... dù gì Quỳnh cũng là dân chơi sport chứ bộ...

Lúc này nghĩ là chỉ đi dạo trên bãi cát thôi nên tôi và Duy đều đi chân trần không mang theo giày dép gì cả nên bây giờ hơi bất tiện. Chúng tôi đi xuyên qua những gốc cây để đến gần vách đá. Tôi đi từng bước rón rén vì sợ giẫm phải gai hay đá nhọn. Duy đi trước mở đường. Thịnh thoảng chàng quay lại hỏi tôi có đi được không hay muốn trở ra. Tôi gật đầu cho chàng yên tâm. Đi không lâu lắm chúng tôi đã đến bên vách đá. Duy ngừng lại chỉ tay lên cao và nói:

-Chúng ta qua được vách đá này là tới đích... Quỳnh thấy sao?

Tôi nhìn cái vách đá trước mặt. Thật ra đến gần mới biết vách đá không phải thẳng đứng khó trèo như tôi nghĩ. Chẳng những vậy trên đó có lẽ nhiều người bước nên tạo thành những bậc như bậc thang nên chắc cũng dễ leo.

Tôi nói:

-Quỳnh nghĩ được mà...

-Vậy chúng ta lên nhé...

Duy nói xong liền bắt đầu trèo. Tôi cũng ráng theo sát Duy. Thịnh thoảng có những chỗ khó leo thì Duy quay lại giúp kéo tôi lên nên cuối cùng chúng tôi đã vượt hết cái vách đá không mấy khó khăn. Tôi thở phào khi đã đứng được trên mặt bằng ở trên cao. Cảm giác hãnh diện như mình vừa chinh phục

được vũ trụ, tôi hít vào một hơi dài khoan khoái.

Rồi tôi nhìn bao quát một vòng và reo nhỏ:

-Wow... ngoài kia đẹp quá...

Thật vậy, trên mặt nước phía bên kia có rất nhiều thuyền qua lại, đủ loại đủ cỡ và rất nhiều màu sắc. Gần bờ là những chiếc kayak một hay hai người chèo. Xa hơn chút là những chiếc thuyền nhỏ với những cánh buồm màu sắc rực rỡ đang lượn qua lượn lại trên mặt nước. Tận ngoài khơi là những chiếc canot chạy bằng motor. Tôi chỉ vào những chiếc pedalo đang neo gần bờ hỏi Duy:

-Ủa ở đây họ có cho mượn xe đạp nước nữa hử anh?

Duy gật đầu:

-Có chứ, bây giờ còn sớm nên người ta chưa chơi nhiều, chút nữa nhiều khi muốn mượn cũng không còn nữa đó...

Tôi thích thú:

-Vậy chút mình xuống mượn một cái nha anh, Quỳnh thích nhất là đạp ra xa chút rồi thả cho nó trôi bồng bềnh...

Duy cười:

-Hôm nay gió lớn lắm đó, không khéo hai đứa mình lạc ra hoang đảo mất...

Tôi hăm hờ:

-Mình đi đường nào xuống dưới hử anh?

Duy chỉ tay về phía trước:

-Đi bộ qua phía bên kia rồi theo vách đá trèo xuống là tới...

Mặt đá tuy bằng phẳng dễ bước nhưng vì bị nắng chiếu nên rất nóng. Đi được một chút tôi cảm thấy lòng bàn chân rất bỏng. Nghe tôi xuýt xoa Duy hỏi:

-Quỳnh mỏi chân hử?

Tôi lắc đầu:

-Không... mặt đá nóng quá nên chắc chân Quỳnh bị dộp hết rồi... Anh không bị nóng chân sao?

-Cũng có chút chút...

Rồi chàng nhìn quanh và nói:

-Hay mình tới kia ngồi nghỉ chút xíu rồi hãy đi tiếp...

Chúng tôi cùng ngồi trên một mô đá cao dưới một tàng cây. Tôi co chân lên nhìn. Đúng như tôi đoán, bên dưới hai lòng bàn chân bị đỏ hết.

Duy bảo:

-Đưa qua đây anh coi, có sao không?

Tôi ngại ngừng định bỏ chân xuống nhưng chàng đã kịp thời chụp lấy một bàn chân của tôi và kéo về đặt lên đùi mình. Rồi chàng đưa tay nói như ra lệnh:

-Chân kia nữa, để lên đây...

Tôi dở khóc dở cười không biết phải đối phó làm sao đành ngoan ngoãn xoay người để cả hai bàn chân lên đùi chàng. Lần đầu tiên trong đời bị một người đàn ông nắm... chân. Có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được.

Tôi vừa bối rối vừa xấu hổ. Duy xem xét hai bàn chân một lúc rồi chắc lưỡi:

-May quá chỉ mới bị đỏ thôi chứ chưa dộp. Chắc tại da Quỳnh mỏng quá...

Ngồi nghỉ chút nữa, nếu không đi được thì anh cũng... xuống núi...

Tôi cười:

-Quỳnh nặng lắm anh cũng không nổi đâu...

Duy vừa buông tay là tôi rút vội hai chân về rồi ngồi thẳng lại. Không biết tại nhìn từ trên cao Sandbanks mang một vẻ đẹp khác mọi lần hay vì tôi có Duy bên cạnh nên cảnh vật xung quanh trở nên rục rỡ hẳn lên? Tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp chàng cách đây một năm. Có phải tất cả đều do định mệnh sắp đặt? Tôi nghe lòng mình dịu xuống. Tình yêu ngọt ngào quá.

Có lẽ đúng như người ta nói, giữa hai người yêu nhau sẽ có thần giao cách cảm. Nên vòng tay Duy đang xiết nhẹ lấy vai tôi. Tôi im lặng ngả nhẹ đầu vào vai Duy. Chàng hỏi nhỏ:

-Em đang nghĩ gì?

Tôi dịu dàng:

-Em đang nghĩ đến lần đầu tiên chúng ta gặp nhau...

Chữ em mà tôi xưng lần đầu tiên với chàng hoàn toàn không cố ý. Duy có vẻ cảm động. Chàng xoa nhẹ vai tôi:

-Lần đó anh bị em hớp hồn. Sau khi em đi rồi anh cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn đến nỗi anh Hoan nói với mọi người là anh bị “coup de foudre” của cô bé gọi mình bằng chú...

Ngưng một chút, Duy cúi xuống gọi nhỏ:

-Quỳnh nè...

Tôi ngược nhìn. Ánh mắt chàng say đắm:

-Em đã nghe hết chuyện của anh rồi. Em nghĩ sao? Em chịu không?

Tôi không hiểu:

-Chịu gì hở anh?

Duy xoay người lại, ôm mặt tôi bằng hai tay, nhìn sâu vào mắt và thì thầm:

-Chịu mỗi sáng cùng anh uống cà phê nhìn mặt trời lên. Mỗi tối cùng anh nghe nhạc ngắm trăng sao. Chịu vui chung niềm vui của anh và cho anh chia sẻ bớt những lo âu phiền muộn mà em gặp phải trong cuộc sống...

Ôi còn lời tỏ tình nào lãng mạn hơn những lời tôi vừa nghe đây chứ. Tim tôi như lịm đi vì cảm xúc. Mắt tôi cay nồng. Tôi vội úp mặt vào ngực chàng để giấu những giọt lệ vô duyên vừa tràn qua khóe mắt. Tôi vẫn vậy, vẫn mau nước mắt. Duy biết tôi xúc động nên cũng ngồi yên. Vòng tay chàng xiết

chặt quanh người tôi. Chúng tôi cứ ngồi yên như vậy một lúc.

Rồi Duy khẽ đẩy nhẹ tôi ra, nâng cằm lên nhìn vào mắt tôi. Chàng từ từ cúi xuống. Tôi khép nhẹ mắt nghe hơi thở chàng di chuyển trên mặt mình. Cuối cùng hơi thở đó dừng lại trên lên môi tôi. Rồi đôi môi mềm của chàng cuốn lấy đôi môi tôi run rẩy trong nụ hôn đầu. Vòng tay chàng xiết chặt. Chàng hôn tôi thật nhẹ mà sao tôi như tê cứng cả người. Duy thì thầm:

-Từ mười mấy năm nay, chưa bao giờ anh mơ ước có một gia đình riêng của mình như bây giờ...

Tôi cảm động hé mắt nhìn. Ánh mắt chàng chất ngất đam mê. Duy lại cúi xuống. Nụ hôn thứ nhì của chàng giống như những con sóng đang vỗ vào vách đá bên dưới, tràn lên xâm chiếm lấy tôi. Tôi choàng hai tay ôm lấy cổ chàng. Thân thể tôi như tan rã trong vòng tay xiết chặt của Duy. Cảm giác đưa tôi lên thật cao, thật cao... Tôi thấy mình bay bổng...

Không biết bao nhiêu phút đã trôi qua. Khi Duy rời môi tôi vũ trụ hình như đã đổi khác. Tôi mở mắt nhìn. Bầu trời như xanh hơn, mây trôi bành bồng hơn. Cả tiếng sóng vỗ bên dưới nghe như cũng rì rào hơn.

Ánh mắt Duy bây giờ chan chứa yêu thương. Chàng âu yếm bảo:

-Chúng ta xuống dưới thôi. Pedalo của em bị người ta mượn hết rồi kìa...

-Em thật không muốn trở về thế giới phiền phức bên dưới chút nào. Ước gì mình được ở trên này hoài anh nhỉ?

Duy bẹo má tôi:

-Em tôi mơ mộng quá... Anh hiểu em nghĩ gì. Nhưng mà cuộc sống phải có đầy đủ hi vọng ái ố thì mới có ý nghĩa... Anh hứa sẽ cố gắng bằng hết khả năng mình để mang lại cảm giác an toàn cho em. Rồi bên cạnh anh em sẽ thấy thế giới bên ngoài dễ thương hơn em tưởng...

Tôi nhìn Duy. Không ngờ chàng có thể thấu hiểu những tư tưởng của tôi như vậy. Duy nắm tay kéo tôi đứng dậy. Mặt trời đã lên khá cao. Ngoài khơi bây giờ nhộn nhịp hơn lúc này. Duy nói đúng, bên cạnh chàng hình như thế giới trở nên rục rờ hơn. Tôi âu yếm khoác lấy cánh tay Duy bước những bước dài tự tin. Tôi yêu chàng... và tôi cũng yêu Sandbanks quá thể... Vòng tay Duy choàng qua xiết nhẹ vai tôi... Chàng như đã hiểu được những điều tôi nghĩ...

Viết xong tại Montreal, Hè 2010

Phạm Lê An

Nguồn: Phamlean.com

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 7 tháng 8 năm 2010